Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2248 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 25 iulie 1956

Voluntari în lunca Sabarului

În lunca Sabarului, la marginea comunei Domnești din raionul cu același nume, se împletesc, într-o larmă neobișnuită, glasuri voioase de tineri cu cîntece. E atîta voie bună și așa de spornică-i munca voluntară la grădina de legume a gospodăriei de stat Domnești, încît localnicii, fără să-i întrebi te-ncredințează că-i lucru mare ce fac tinerii aici. Sînt elevi ai Școlii profesionale de mecanici auto din București. Au venit din atelierele I.R.T.A.-Filaret, autobaza Colentina, Intreprinderea autoreparații I, unde verificau în practică ceea ce învățaseră la cursuri. Alexandru Stroeșteanu, Alexe Cîmpeanu, Victor Stroe și alți elevi, peste 100, au schimbat strungul, cheia franceză, șublerul, cu sapa, pentru ca să ajute gospodăria de stat la muncile din campania aceasta.

ZI DE MUNCĂ

E dimineață. De deasupra satului, din discul arămiu al soarelui primele raze bat în ferestrele celor trei cabane așezate nu departe de desișul sălciilor de pe malul Sabarului; ele vestesc pe tinerii voluntari că începe o nouă zi de muncă. Deșteptarea, echiparea, masa de dimineață — toate acestea durează puțin. Strînși în careu, toți ascultă cu atenție rezultatul muncii de ieri, planul lucrărilor de azi. Brigăzile se despart apoi și se îndreaptă spre locul de muncă. Lucrări sînt multe: unii culeg fasole, alții dovlecei, alții prășesc varza sau buruienile de pe marginea canalelor de irigație. Deodată, într-un loc, după cîte se pare la brigada care prășește varza, sapele s-au oprit, tinerii se string în jurul unui coleg de-al lor. Se ține o lecție practică de cîteva minute.

Alexandru Stroeșteanu, un băiat slăbuț, bronzat de soare, începuse lucrul odată cu toți tovarășii de brigadă. În scurtă vreme însă terminase parcela lui, în timp ce restul băieților abia ajunseseră la jumătate. Mirați, aceștia s-au oprit și l-au întrebat:

— Măi Sandule, tu ai vreun motor la mînă de-i dai cu sapa așa de repede? Destăinuiește-ne și nouă secretul.

— Ce secret? N-am nici un secret. Sînt obișnuit cu munca aceasta pentru că adesea o fac și acasă: în vacanță îmi ajut părinții. Un secret totuși există. Voi țineți sapa la fel cum țineți ciocanul. Păi aici nu sînteți în atelier. Dar să scurtăm vorba că vremea trece și așa n-o să lucrați repede. Iată cum se mînuiește sapa.

Și Stroeșteanu mai prășește buruienile pe o porțiune de cîțiva metri, sub ochii atenți ai celor din jurul lui...

La o altă brigadă, tinerii culeg fasolea.

În sectorul bătrînului brigadier Constantin Craiu, tinerii au făcut în ziua aceea două lucrări: prășitul canalelor de irigație și culesul merelor dintr-o bucată de livadă. Munceau băieții fără preget, antrenați de-o vorbă bună a bătrînului, de-o snoavă. Un muncitor altier, curios, l-a întrebat pe brigadierul Craiu:

— Nene Constantine, reușesc băieții ăștia să facă vreo treabă? De calitatea lucrării nu poți să te plîngi, însă îmi vine greu să cred că așa, neînvățați cu munca asta, pot să lucreze și mult.

— Chiar dacă nu-și fac norma, înseamnă că și-o depășesc — îi răspunse pe socotite moș Craiu. Cît fac ei e mai mult decît mă așteptam eu. Bine ai zis că-s neînvățați cu munca aceasta. Totuși, la unele lucrări își depășesc norma. Ia gîndește-te cît timp ne-ar trebui nouă să învățăm să mînuim un strung.

UN MECI DE FOTBAL

Munca din ziua aceea s-a terminat cu un rezultat bun: s-au cules aproape 1.000 kg. castraveți și fasole, 6.000 dovlecei și parcele întregi au fost prășite. După masa de seară, o oră de sport: meci de fotbal între elevii anului I și anului II. Scorul favorizează cînd pe unii, cînd pe ceilalți. Fiecare însă vrea să pară mai tare și cînd o echipă primește un gol jucătorii ei își avertizează „adversarii":

— Aveți noroc că acum lipsesc cei mai buni jucători de la noi și sîntem nevoiți să jucăm cu rezervele. Altfel...

Se pare totuși că de data aceasta este vorba de un meci de antrenament serios. Tinerii elevi veniți la muncă voluntară s-au hotărît să renunțe duminică la vizionarea filmului de la cinematograful din sat: au intenția să-și dispute întîietatea într-un meci amical cu juniorii din comună.

INSEMNATE FOLOASE

Conducerea gospodăriei de stat Domnești mulțumește tuturor celor care au ajutat la muncile agricole din campania aceasta și în special celor care o ajută acum.

Cu sprijinul lor s-au putut recolta la timp, evitîndu-se pierderile a mii de kilograme de legume și zarzavaturi. Numai în șase zile de lucru elevii Școlii profesionale de mecanici-auto au recoltat 2.000 kg. castraveți, aproape 4.000 kg. fasole și 40.000 bucăți dovlecei. Pînă acum totalizarea sumelor pe care le vor primi voluntarii pentru lucrările acestea însumează peste 4.000 lei. Lucrări mai sînt de executat și zilele de muncă voluntară nu s-au terminat. Rezultatele însă se întrevăd. Va avea de cîștigat și gospodăria, vor cîștiga și elevii. Prima a reușit să execute lucrările din grădina de zarzavat la timp și fără pierderi și aceasta s-a datorat în cea mai mare parte tinerilor voluntari.

Elevii, afară de bani, s-au ales cu stima celor în mijlocul cărora muncesc.

N. SIMIONESCU

Duminică a avut loc inaugurarea podului de peste Prut, care face legătura între R.P.R. și U.R.S.S. La festivitate au asistat un mare număr de oameni ai muncii care au primit cu urale entuziaste inaugurarea podului.

In fotografie: participanții la inaugurare vizitează podul.

Cu angajamentul îndeplinit

ORADEA. — Minerii de la Chieid și Bobota din bazinul carbonifer Sălaj, regiunea Oradea, au extras în cinstea Zilei Minerului peste angajamentul luat aproape 1000 tone de cărbune. Folosind metoda sovietică Krenian — predarea locului de muncă cu norma îndeplinită — echipele conduse de Vasile Talpoș, Nicolae Groza, Gheorghe Vaida de la mina Bobota, Zaharia Tușer și Vasile Kiss de la mina Chieid și-au depășit angajamentele luate în cinstea „Zilei Minerului" cu 45—48 la sută.

„Ziua Minerului" este întîmpinată cu realizări de seamă și de minerii din bazinul carbonifer Derna-Tătăruș. In fruntea întrecerii s-au situat secțiile Budoi, Var-Viz și Derna, care au dat pînă acum peste plan 660 tone de lignit și secția Tătăruș care a depășit planul la extracția bitumului cu 12,5 tone.

Bucurie la Chizătău

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru). —

Drumul ce înaintează pe lingă Chizătău, spre pădurile de stejar și carpen, te duce pînă în satul Hisiaș, raionul Lugoj. Satul acesta, ascuns la poalele pădurilor, a cunoscut duminică o mare sărbătoare. Toți sătenii terminaseră seceratul grîului, iar unii dintre ei și treierișul. Bucuria însă avea rădăcini mai adînci în inima comunistului Ion Ionescu, secretarul de partid, a lui Aristide Piinceanu, instructorul de partid și a utemiștilor care au muncit pentru formarea unei gospodării colective. Munca lor a fost încununată de roade. 17 familii cu 74 hectare de pămînt au hotărît să facă pasul cel mare. Organizația U.T.M. din sat are cu ce se mîndri: 8 din proaspeții colectiviști sînt utemiști. Tocmai se pregăteau să înceapă adunarea de constituire, cînd un tînăr mărunțel, sprinten, cu obrajii rotunzi aleargă cu o foaie pe care o înmînă președintelui comitetului de inițiativă. Acesta o citi:

„Subsemnatul Alexandru Traian, tractorist, împreună cu mama mea, Maria, cerem adunării generale primirea noastră în gospodăria colectivă.."

Tot în acel moment le-au sosit și oaspeții: utemiștii de la Prodavicola Lugoj, colectiviștii din Brestovăț, Pan ova și Ghizela, care au adus daruri noilor colectiviști. După adunarea de constituire a urmat petrecerea cu vin și fripturi gustoase, cu jocuri și cîntece bănățene. Alexandru Traian se apropie de Vasile Eracovici, ales președinte al gospodăriei:

— Tovarășe președinte, eu cred că mîine este bine să începem arăturile de vară. Timpul e tocmai potrivit. Știți...

Voia să fie primul tractorist care răstoarnă brazda în pămîntul înfrățit al noii gospodării, din care și el face parte. Președintele încuviință bucuros...

★

Aceasta este a 301-a gospodărie colectivă din regiunea Timișoara.

Oamenii nu se vor mai teme de ploaie

Există, pe cuprinsul țării unele locuri foarte bogate în ploi. Un astfel de loc se află și în regiunea Baia Mare. La Cehu Silvaniei te convingi repede că oamenii sînt sătui și de ploi și de noroaie. De pildă, în comuna Bicaz, oamenii priveau deznădăjduiți, de fiecare dată cînd la orizont apărea cîte un nor negru.

Mulți din ei aveau pămîntul în apropierea apelor Văii Cernei. După fiecare ploaie, apele ieșeau din matcă și se revărsau peste culturi și fînețe.

Numai că într-o zi, întreg comitetul organizației de bază U.T.M a fost chemat de tovarășul secretar de partid. După o scurtă consfătuire, comitetul organizației de bază U.T.M. a hotărît ca, alături de țăranii muncitori să mobilizeze tot tineretul din comună pentru curățirea și canalizarea Văii Cernei.

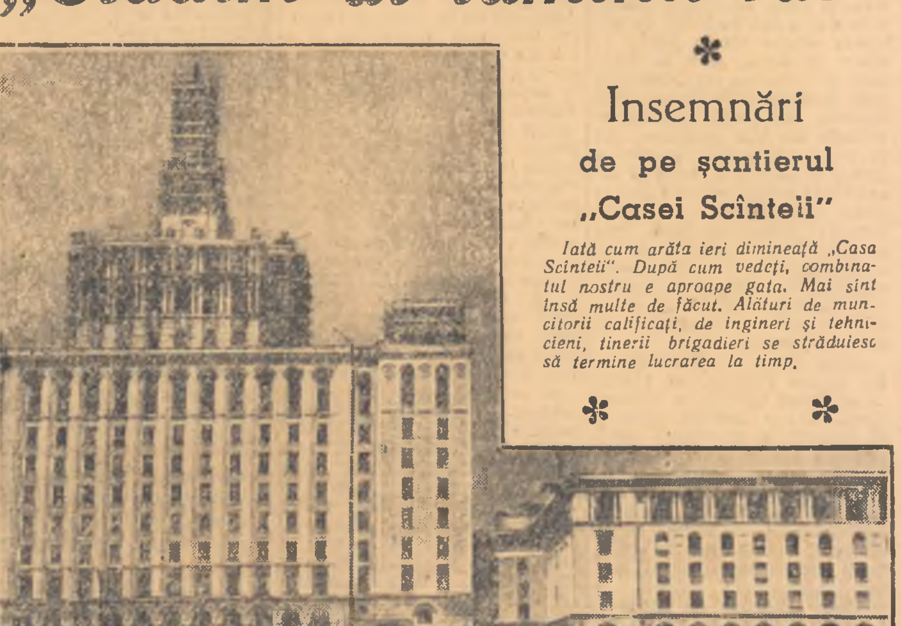
Oamenii au lucrat zile în șir pe Valea Cernei la desfundarea și canalizarea văii pe o lungime de 2.200 km. salvînd astfel de la inundații peste 50 de hectare de teren arabil.

ION TEOHARIDE

„Clădim al luminii far"

*

Insemnări de pe șantierul „Casei Scînteii"

Iată cum arăta ieri dimineață „Casa Scînteii". După cum vedeți, combinatul nostru e aproape gata. Mai sînt însă multe de făcut. Alături de muncitorii calificați, de ingineri și tehnicieni, tinerii brigadieri se străduiesc să termine lucrarea la timp.

* *

Fiecare Capitală își are simbolul ei. De obicei e o clădire, unul din edificiile cele mai cunoscute și mai iubite din oraș. Astfel, Moscova are universitatea de pe colinele lui Lenin, Parisul — Turnul Eiffel, Berlinul — porțile Brandenburg. Bucureștiul e simbolizat prin „Casa Scînteii". Nu e locuitor al Capitalei noastre care să nu cunoască această clădire măreață, impozantă. Nu e provincial sau vizitator din străinătate care să vină în București și să nu treacă prin „Piața Scînteii", acolo unde, pe malul Herăstrăului, se află splendidul combinat poligrafic ridicat în anii puterii populare.

Și dumneata, tinere bucureștean, clujean, craiovean, ieșean, atunci cînd ai privit clădirea al cărei turn se înalță semeț spre albastrul cerului, te-ai gîndit, desigur, la cei care l-au clădit, cu truda minții și a miinilor. Te-ai gîndit la arhitecții care l-au conceput, la inginerii care l-au calculat, la miile de zidari, pietrari, zugravi, dulgheri, săpători, geamgii care au muncit aici. I-ai văzut și la lucru, căci combinatul încă nu e gata. Se mai lucrează la finisarea lui. I-ai văzut, sus de tot, pe schele, sau jos — săpînd, nivelînd, cărînd moloz, cărămizi, plăci de marmură. Și dacă te-ai uitat atent la ei, n-ai putut să nu distingi numeroase haine albastre de doc și bonete. Da, aceștia sînt brigadierii, tinerii care au venit aici din propria lor voință ca să pună umărul la construirea mărețului edificiu al culturii. Căci astăzi, șantierul „Casei Scînteii" este șantier al tineretului.

Infruntînd furtuni...

...Mi-aduc aminte, într-una din zilele iernii care a trecut, veneam la redacție și atenția mi-a fost atrasă de un grup de oameni cățărați pe unul din turnurile clădirii. Era un frig care pătrundea pînă la oase și umbla un vînt arțăgos, stîrnind pînă sus vîrtejuri de zăpadă. Mă uitam spre băieții cocoțați acolo. Îmbrăcați în pufoaice și pîslari, legați de schele cu centuri de siguranță, lucrau, legănați de vîntul năprasnic, la o înălțime de 70—80 metri. Era echipa lui Marin Nicula, cum am aflat mai tîrziu. Amenajau locul pentru ca lucrările de finisare a exteriorului să poată continua. Munca era grea, mîinile înghețau, dar băieții lui Nicula au terminat lucrarea la timp.

Da, așa e pe șantier. Brigadierii tocmai de aceea-s brigadieri, pentru că ei știu să înfrîngă greutățile, sînt prezenți acolo unde e mai greu, unde e mai mare nevoie.

Iată, mai deunăzi, pe șantier s-a simțit nevoie de scînduri. Intreprinderea „23 August" de la Piatra Albă-Sinaia, care furnizează aceste materiale șantierului, a comunicat că nu poate trimite mai mult decît era prevăzut în plan, deoarece n-au suficienți muncitori.

Ce se putea face?

A fost trimisă acolo, la Sinaia, o brigadă în frunte cu Ion Poienaru. Munca era nouă pentru ei. Transportau buștenii la gatere și-i ajutau pe gateriștii calificați. Meseria de gaterist nu-i chiar așa de complicată. Unii au învățat-o repede și lucrau singuri. Tot ei încărcau vagoanele cu scînduri. 18 zile au stat. Condițiile erau destul de grele. Fabrica n-a putut să le pună la dispoziție dormitoare comode și curate. Dar asta nu i-a speriat. Lucrau din zori și pînă seara. Lucrau și duminica. Șantierul a primit la timp scîndurile necesare.

Poienaru e un veteran al șantierului. E de un an aici. Inainte a lucrat ca tîmplar-auto la fabrica „Tudor Vladimirescu". De acolo au plecat 10 oameni pe șantier. Nu toți au rămas. Unii s-au întors, alții sînt acum pe alte șantiere. Patru lucrează și acum la „Casa Scînteii".

La început era șef de echipă. Lucra bine echipa lui. Zilnic îndeplinea norma cu 160—180 la sută. Cîștigul era corespunzător: opt-nouă sute, o mie de lei lunar. De cîtva timp i s-a încredințat o brigadă. Aproape toți membrii brigăzii sînt noi. Nucleul însă, îl formează vechea echipă a lui Poienaru: Constantin Giurgiu, Florea Lache, Marin Năstase, Ilie Anton, Ion Crăsan, Fănica Ghiță, Maria Drăgan și alții. De la început brigada s-a sudat în jurul celor vechi. In prezent membrii brigăzii lucrează la săpături. Norma e destul de mare. Totuși au depășiri de 150—200 la sută zilnic. Steagul de brigadă fruntașă se află la ei. Și sînt ferm hotărîți să-l păstreze.

I-am văzut cum lucrează. Fiecare om își are „porția" lui, adică locul de muncă fix. Și brigadierii caută să nu rămînă unul în urma celuilalt. Era o zi de vară toridă, pe la amiază. Intr-un loc săpa Dumitru Clenciu — un băiat

CONTINUARE în pag. II-a

Angajamente de onoare

Către Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne

BUCUREȘTI

Colectivul de muncă al Combinatului Chimic „I. V. Stalin" din orașul Victoria, întrunit în adunare festivă, azi 15 iulie 1956, ia cunoștință cu mîndrie de Hotărîrea privind acordarea „Steagului Roșu" al Consiliului Central al Sindicatelor, și mulțumește partidului și guvernului pentru înalta distincție ce i s-a acordat.

Acest stimulent constituie pentru muncitorii, inginerii, tehnicienii și funcționarii combinatului nostru, un nou imbold în realizarea și depășirea sarcinilor de plan pe anul 1956.

Analizînd posibilitățile existente ne angajăm a realiza în cursul acestui an următoarele:

1. Vom îndeplini planul producției globale pe anul 1956 în proporție de 115 la sută.
2. Vom realiza o creștere a productivității muncii pînă la sfîrșitul anului cu 17 la sută.
3. Vom depăși sarcina de reducere a prețului de cost planificat cu 50 la sută, făcînd astfel acumulări socialiste peste plan de 3.000.000 lei.
4. Vom produce peste plan în cursul acestui an:
   — 400 tone amoniac;
   — 400 tone acid sulfuric;
   — 40 tone hexametilentetramină;
   — 100 tone clei urelit;
   — 100 tone acid azotic concentrat pentru export.
5. Vom realiza în cursul acestui an dublarea capacității de producție a secției de uree.
6. Vom proiecta în cadrul combinatului nostru noile unități de producție pentru prelucrarea ureei în mase plastice.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului, ne vom strădui din toate puterile pentru a obține noi și importante succese în realizarea celui de-al II-lea cincinal.

Trăiască P.M.R., organizatorul victoriilor noastre!

Director general, **Ing. I. MARINESCU**

Președintele comitetului de întreprindere, **GH. RADOI**

Secretarul comitetului de partid, **JOANDREA IOAN**

Secretarul comitetului U.T.M., **BODEA GH.**

Către Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne

BUCUREȘTI

Colectivul de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari ai Fabricii de rulmenți Bîrlad, întruniți în mitingul de azi 20 iulie 1956, cu ocazia acordării titlului de „întreprindere evidențiată", își exprimă recunoștința sa față de partid și guvern.

Stimulentul acordat colectivului nostru, constituie un nou imbold în muncă și ne angajăm să realizăm următoarele:

1. Să executăm peste planul inițial 20.000 bucăți rulmenți pentru export.
2. Să dăm în folosință 2 blocuri muncitorești cu 44 apartamente fiecare.
3. Să dăm în folosință pînă la 23 August 1956 Școala profesională de ucenici.
4. Să dăm peste plan 5.000.000 lei acumulări bănești.

Asigurăm partidul și guvernul că vom munci cu mai mult elan pentru traducerea în fapte a Directivelor celui de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Director, **DUMITRESCU ȘTEFAN**

Președintele comitetului de întreprindere, **DUMITRU ANDREI**

Secretarul organizației P.M.R., **MORARU PETRU**

Secretarul organizației U.T.M., **ȚURCANU GHEORGHE**

Vești din țările de democrație populară

Radio portabil fără lămpi

Doi colaboratori ai Institutului de cercetări științifice „Popov" din Praga au construit un aparat minuscul de radio-recepție, fără lămpi.

Greutatea acestui aparat de dimensiuni neobișnuit de mici (15x12x6) — împreună cu cele două elemente ale sale — este de numai 800 grame. Rolul lămpilor în acest aparat este îndeplinit de semiconductori și tranzistori de dimensiuni minuscule. Aceștia servesc și pentru amplificare și funcționează fără curent de filament. Tranzistorii au o durabilitate foarte lungă și consumă de 100 de ori mai puțin curent electric decît lămpile.

Pentru funcționarea acestui aparat este suficientă tensiunea a două elemente plate. Cu ajutorul unei antene-Ferrit, în cursul zilei aparatul recepționează emisiunile cîtorva posturi puternice, iar în cursul nopții — emisiunile multor posturi.

Observator astronomic la o școală din R. P. Ungară

La liceul „Könyves Kálmán" din Ujpest, cu prilejul jubileului de 50 de ani al școlii, la 24 iunie a.c. a fost inaugurată o lunetă pentru observațiuni astronomice. Luneta este instalată pe acoperișul școlii și este protejată de o cupolă turnantă, care se poate deschide. Mișcarea turnantă a cupolei va fi asigurată de către un motor acționat prin curent trifazic. Luneta a fost încercată și s-a reușit a se examina cu ajutorul ei inelul planetei Saturn.

In anul școlar următor, aici se va înființa un cerc de astronomie, care va asigura mijloacele necesare pentru ca elevii să poată efectua în mod regulat observațiuni astronomice și să-și îmbogățească cunoștințele în domeniul astronomiei.

Școala de coregrafie din Pekin

In cartierul de sud al Pekinului, într-o clădire nouă, s-a deschis în 1954 o școală de coregrafie. Chiar de la înființarea ei, școala se bucură de o mare popularitate. Școala este frecventată de copii în vîrstă de 12—14 ani. Aici, sub conducerea unui colectiv de profesori cu experiență, în frunte cu cunoscuta balerină chineză Dai Ai-lian, conducătoarea Ansamblului central de cîntece și dansuri, elevii își însușesc arta coregrafică.

Absolvenții școlii sînt trimiși în diferite ansambluri artistice și de dansuri. Dansurile executate de elevii școlii de coregrafie din Pekin se bucură de o mare popularitate în China și peste hotare. Astfel, la cel de-al cincilea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, dansurile mongole și tibetane prezentate de această școală au fost distinse cu primele două premii.

In prezent, la școala de coregrafie din Pekin se pregătește un nou program de spectacol, care va cuprinde fragmente din baletul „Frumoasa din pădurea adormită", ca și dansuri cu teme din cunoscutele spectacole chineze „Fata cu părul cărunt" și „Liu Hulan".

In viitor, școala de coregrafie din Pekin se va transforma într-un institut de coregrafie.

Ce poate fi mai plăcut în zilele călduroase de vară de cît să-ți petreci vacanța la munte sau la mare. După preferințe. Acești copii ai Poloniei populare au preferat marea. Aparatul fotografic i-a surprins pe una din falezele Mării Baltice. Le urăm vacanță plăcută.

Fals jurnal de club

— Am rămas în București, dar nu-mi pare rău, îmi petrec minunat vacanța. Sînt multe distracții, cel mai mult însă îmi place să frecventez clubul nostru, al studenților din raionul Lenin. Vino și tu, îmi spunea într-o zi un prieten, student la Universitate.

Am căutat la repezeală o scuză și mă pregăteam să-l refuz. A fost însă imposibil. Prietenul meu era într-o vervă cum nu-l văzusem niciodată.

— Am să-ți rezum programul unei săptămîni, cea de la 9 la 15 iulie, care mi-a plăcut cel mai mult. Ascultă!

Ce era să fac? L-am ascultat.

— Luni: Dimineața am fost la ștrand la Floreasca; avem carnete și putem merge oricînd. Știi doar că plaja ajută la sănătate. Așa că, fără să-mi pese de urmări, am stat toată dimineața pe plajă. Era un soare și o apă. O plăcere. După masă am asistat la un spectacol dat de o echipă de artiști amatori. Mi-a plăcut mult de tot. Te rog să mă crezi, dansurile au fost excepționale! Seara am dansat pînă tîrziu la ștrandul Bragadiru. Nu-i așa că a fost o zi bogată?

— A fost...

— Uitasem să-ți spun că cei care au venit mai de vreme, pe la cinci, au ascultat un concert George Enescu pe discuri. Dar să-ți povestesc ce-au făcut băieții: înainte de masă, am fost la muncă voluntară la G.A.S. „Bragadiru", iar seara am văzut un film. Titlul nu ți-l spun să nu mă invidiezi — a fost o premieră.

Miercuri unde crezi că am fost?

— La ștrand?

— Aș! de unde.

— Ați fost la un spectacol?

— Te chinuiești degeaba că n-ai să ghicești. Să-ți spun eu: am fost în grup la Tîrgul moșilor. Ce zici, original, nu? Iar joi...

— Ajunge, m-am convins, vin și eu.

— Stai! Dacă ai pornit, ascultă-mă: joi, vineri și sîmbătă am fost în excursie. Eu am fost în grupul care a plecat la Poiana Stalin, alții au fost la Tușnad. Am călătorit pentru prima dată cu funicularul. Pentru mine a fost ceva de nedescris. De sus (funicularul merge destul de repede) ți se deschidea o perspectivă demnă de pana lui Calistrat Hogaș. Colinele îmbrăcate în verde se rostogoleau în calea noastră, vrînd parcă să ne oprească. Nu-i așa că și noi cei rămași în București avem ce face?

— Intr-adevăr, zic eu, ai petrecut o săptămînă frumoasă. Nu vrei să mergem amîndoi pe la club? Poate scriem ceva despre acest club care văd că se pricepe să organizeze timpul liber al studenților.

Prietenul meu mă strînse atunci afectuos de braț și îmi zise:

— Dacă-i așa să-ți spun pînă la capăt.

— Bine. Hai spre club și îmi spui pe drum.

— Nu, nu, aici.

— Bine, fie...

— Totdeauna, de cînd ne cunoaștem, îmi spui că sînt o ființă lipsită de imaginație... Ți-a plăcut ce ți-am spus? Și asta nu e totul... Tot ce ți-am povestit și tu ai avut răbdarea să asculți, mi le-am închipuit citind programul clubului.

— Cum ți le-ai închipuit?..

— Adică totul este trecut în program (mai precis a fost. acum este alt program). De realizat însă nu s-a realizat nimic.

— Chiar nimic?

— Să nu mint: marți (10 iulie) am fost în număr destul de mare la muncă voluntară, dar unii au mers ca să îndeplinească condiția pentru excursie.

— Nu înțeleg. Ce condiție?

— Ei, nu înțelegi! Am impresia că ție îți lipsește imaginația. Simplu de tot. Participarea la excursia pe care era să o facem a fost condiționată de participarea la muncă voluntară.

— Iar... restul programului a fost numai pe hîrtie?

— Numai! Și mai spui că n-am imaginație...

★

Ca să mă conving de noua calitate a prietenului meu m-am dus la clubul studenților din raionul Lenin. Toate întrebările mele în legătură cu programul săptămînii de la 9—15 iulie s-au soldat cu: „nu", „s-au amînat", „n-a avut loc". Era și o excepție. Colectivul de conducere al clubului, în această perioadă, ținuse două ședințe: una pentru împărțirea sarcinilor (la trei săptămîni după terminarea examenelor) și una pentru alcătuirea programului pentru o săptămînă viitoare.

Ce prevede noul program? Excursii, film, vizite, plimbări, serate etc... lucruri frumoase, atractive. Numai de s-ar realiza!

Altfel studenții vor fi obligați să-și imagineze în continuare, cum ar fi dacă s-ar traduce în fapte cele prevăzute în program.

S. ANDREI

Cronica filmului

Nemuritorul roman stendhalian

„Roșu și negru” pe ecran

O scenă din film

Ecranizarea unui roman preferat, în interpretarea unor actori de valoare, sub semnătura unui regizor cunoscut, constituie de bună seamă cele mai puternice pledoarii în favoarea unui film. Recomandările deci, în cazul filmului „Roșu și negru”, sînt inutile, afișul atrage singur. Ceea ce își propun rîndurile de față, este să consemneze doar cîteva impresii de spectator pe marginea acestui film.

Oricare admirator al scrierilor lui Stendhal, în general, și al neuitatului său roman „Roșu și negru”, în special, va încerca satisfacția de a regăsi, urmărind filmul, pe eroii stendhalieni așa cum și i-a închipuit. S-ar putea găsi unii care să reproșeze realizatorilor că nu au adus pe ecran în toată amploarea ei, cronica anului 1830, pe care romanul o cuprinde. Ar fi imposibil, chiar și într-un film de două serii, cum este acesta, să redai pe de-antregul inteligentele analize psihologice, causticele comentarii sociale și de moravuri ale autorului. Esențialul mi se pare a fi faptul că în film regăsești spiritul stendhalian, că eroii complecși, pasionați, contradictorii, ai autorului își duc cu tărie pînă la ultimile consecințe pasiunea, idealul, că ei, — așa cum i-am îndrăgit din roman — prind viață pe ecran, dăruindu-i spectatorului aceleași emoții răscolitoare.

Scenariștii Jean Aurenche și Pierre Bost, împreună cu regizorul Claude Autant-Lara, călăuzindu-se în film de ideea stendhaliană că oamenii din popor nu sînt cu nimic mai prejos decît nobilii și burghezii, au adus înaintea noastră prin figura complexă a fiului de dulgher — Julien Sorel — critica ascuțită și pătimașa împotriva nedreptei orînduiri bazate pe exploatare, dovedind nu numai calitățile morale ale omului simplu, dar susținînd că, prin inteligența și profunzimea sa, el este cu mult superior celor care dominau prin originea lor socială. În această lumină ne apare evoluția ambițiosului și răzvrătitului Julien Sorel care parcurge drumul de la sutana neagră de preot pînă la haina militară, tinzînd să ajungă pînă la cele mai înalte funcții în scara ierarhică a societății timpului său. Înlesnind spectatorului pătrunderea în cele mai intime gînduri ale acestui erou, realizatorii filmului ne dezvăluie cu finețe ambiția lui Julien, dorința lui de a parveni, ceea ce nu poate să întunece totuși pornirile nobile care-l însuflețesc adesea.

Se poate afirma cred, fără a greși, că nu ți-l vei mai putea închipui altfel, după vizionarea filmului, pe Julien Sorel, decît așa cum l-a întruchipat Gerard Philippe, atît de desăvîrșită, de organică este contopirea dintre eroul stendhalian și cunoscutul actor francez. Iată-l pe Julien Sorel — Gerard Philippe — fiul unui dulgher nevoiaș, intrînd în casa domnului de Renal, ca perceptor. Mîndru, răzvrătit, el pătrunde în casa primarului hotărît să-i facă pe stăpînii ei să înțeleagă că el „nu-și vinde decît sărăcia”, iar de sufletul lui înaripat, dornic de înfăptuiri mărețe nu se pot atinge nici disprețul și nici favorurile lor. Revolta adîncă, dispreț pentru lumea în care a intrat, fiind obligat — toate acestea ne sînt transmise de Gerard Philippe prin mișcările sale brusce, încăpățînate, dar nu lipsite de eleganță. Din jocul său se degajă voința și ambiția lui Julien de a se răzbuna pentru toate înjosirile, pentru disprețul suveran la care-l supune domnul de Renal, a cărui filozofie după care oricine capătă o simbrie îi este servitor, îi ațîță setea de a-l face pe stăpîn să simtă puterea servitorului. Și prima noapte petrecută în dormitorul doamnei de Renal constituie pentru Julien răzbunarea pentru toate umilințele dotînate, prima lovitură dată pe obrazul unui aristocrat îngîmfat.

Inteligent și pătrunzător, Julien privește cu ochi lucizi, societatea și mediul în care trăiește. El înțelege în momentul sosirii domnitorului însoțit de episcop în oraș că nu va putea fi un om puternic și tare decît cu ajutorul sutanei de preot. Revelația aceasta o încearcă Julien în momentul cînd asistă la repetițiile episcopului în fața oglinzii iar pe chipul lui citim parcă o mare satisfacție cînd, după aceasta, smerit în biserică, cu lumînarea în mînă, asistînd la predica episcopului, își face proiectul prin care să poată deveni în ciuda originii sale, într-o zi, o persoană de mare influență. Dacă Julien ar fi străbătut fără scrupule calea pe care pornise, folosind din plin inteligența și influența de care se bucura, ar fi reușit, poate — să-și satisfacă — fără prea multe piedici, năzuința de a ajunge un om însemnat.

Julien Sorel însă, spre deosebire de Bel-Ami, eroul lui Maupassant, nu numai că nu se folosește la un moment dat din plin de toate atu-urile sale, dar renunță la ambiția sa de a parveni numai pentru că se îndrăgostește sincer, pasionat de doamna de Rênal și ar vrea să rămînă alături de ea. „Aci am putut să fiu singur pentru că te iubesc. La alții nu voi mai putea”, îi mărturisește Julien iubitei sale înainte de a pleca. Și într-adevăr, plecat din casa Louisei de Rênal — Julien Sorel nu va mai accepta să fie slugă.

Lumea care se deschide în fața lui Julien, odată ajuns la seminarul abatelui Pérard, este mult mai odioasă; cu mult mai grea de suportat decît aceea din mediul domnului de Rênal. „Această ipocrizie de fiecare clipă e mai grea decît muncile lui Hercule” — gîndește Julien, căruia îi este silă de perfidia seminariștilor, de dorința lor meschină de a se îmbogăți. Dar Julien Sorel dorește să aibă lumea la picioare, deci trebuie să suporte și ipocrizia seminariștilor și mediocritatea lor pentru a deveni preot. Gérard Philippe ne dezvăluie în scurtul popas al lui Julien Sorel la seminarul abatelui Pérard, tenacitatea și răbdarea, dar în același timp disprețul pe care-l nutrește față de aceste „prea sfinte” fețe bisericești.

Un merit deosebit îi revine regizorului care, într-un număr redus de secvențe — aproape fără replici — a surprins cîteva tipuri de seminariști a căror mediocritate și ipocrizie dezvăluie de fapt adevăratul chip al preoților catolice.

Și în jurul unui fapt minor s-ar putea spune, al mîncării unui ou, tipurile cele mai diverse se dezvăluie timpe și politicoase, viclene și prefăcute. Iar Julien, cu ironia-i obișnuită, net superior față de colegii săi, gîndește: „Să știi să mănînci un ou fiert în chip cucernic e mai important decît să cunoști lista popilor”.

Dacă Julien va părăsi seminarul, plecînd în casa marchizului de la Molle, aceasta o va face tocmai pentru că singurul om adevărat, Pérard nu mai rămîne acolo. Julien înțelege că firea lui neastîmpărată, căutătoare, nu va putea suporta pînă la capăt această prefăcătorie care se numește instituția bisericească.

Julien ajunge cu ajutorul abatelui Pérard, în casa marchizului de la Molle. De aci drumurile îi sînt deschise pentru a pătrunde cît mai sus, ținta lui poate fi atinsă cu atît mai mult cu cît Mathilda de la Molle, trufașa fiică a marchizului, se îndrăgostește de el și își forțează părintele să consimtă la căsătoria ei cu Julien.

Procesul acesta de parvenire care îl poartă pe ambițiosul Julien Sorel de la sutana popească la haina de ofițer pentru a ajunge la înălțimea de soț al marchizei de la Molle, e urmărit cu o gradare fină, de către regie de-a lungul filmului.

În acest fel ni se arată în același timp că Julien Sorel a rămas, în ciuda mediului în care a trăit, în ciuda ambiției de parvenire, nealterat, frămîntat de pasiunea omului simplu pentru adevăr, de cinste, setea de dreptate, că el nu s-a putut acomoda pînă la urmă ticăloșiei societății timpului său. Despre aceasta ne vorbește din plin încercarea lui de a-și ucide amanta pe care a iubit-o și în care a crezut și necruțătorul rechizitoriu ce-i face ja proces lumii ticăloase care-l condamnă: „Tăindu-mi capul, vreți să pedepsiți prin mine și să descurajați pe tinerii din clasa mea, născuți jos, în popor, asupriți și care au îndrăzneala să se amestece cu ceea ce bogătașii numesc „societate”.

Julien Sorel, în interpretarea lui Gerard Philippe, va rămîne în amintirea celor ce au vizionat filmul ca un neobosit căutător al fericirii, al adevărului într-o societate care nu putea să-i ofere decît minciună, ipocrizie.

Cele două femei, Louise de Renal și Mathilda de la Molle, care au jucat roluri cheie în ascensiunea și prăbușirea lui Julien Sorel sînt redate în film cu deosebită virtuozitate artistică de Danielle Darrieux și Antonella Lualdi. Concepute pe aceeași dominantă caracteristică eroilor stendhalieni de a duce pînă la capăt pasiunile de care sînt înrobiți, subjugate de forța inteligenței lui Julien Sorel, atît evlavioasa doamnă de Renal cît și trufașa Mathilde de la Molle pun în joc cinstea și onoarea, demnitatea și ambiția pentru a-și apăra dragostea lor. Simți de la prima întîlnire dintre Julien și Louise, cît de adevărate, cît de profunde sînt cuvintele ei atunci cînd îi spune, după prima lor noapte de dragoste, că l-a iubit din prima clipă cînd l-a văzut. Și Danielle Darieux ne transmite tot zbuciumul, toată frămîntarea prin care trece această femeie virtuoasă, cinstită care, iubindu-l pe Julien, e capabilă să treacă peste credință și onoare, să mintă și să înșele, numai pentru a-l salva pe omul iubit, pentru a-l avea aproape. Faptul că ea nu a mai putut supraviețui amantului ei murind la trei zile după decapitarea lui, rotunjește logic traiectoria pasiunii acestei femei care a pus mai presus de orice dragostea pentru „micul ei țărănuș”.

Nu pot încheia aceste sumare impresii fără a vorbi despre calitatea excepțională a culorii în acest film. Mă voi mărgini să dau un singur exemplu: în finalul filmului, lumina orbitoare ce se reflectă pe zidurile cenușii ale închisorii, dă o asemenea perspectivă de optimism, încît îți dai seama că odată, cu Julien Sorel, nu va muri pilda vieții lui pătimașe, ci va dăinui mișcînd întotdeauna pe oamenii care îndrăznesc să lupte pentru o lume mai dreaptă.

ADA SIMIONESCU

Prestigiul fabricii

La întreprinderea noastră, Fabrica de încălțăminte „Tudor Vladimirescu” din Pitești se lucrează bocanci bărbătești și ghete pentru băieți și fete. Nu este o fabrică mare, în schimb sarcinile sînt importante. Fiecare utemist depune toată priceperea lui pentru a ridica cît mai mult calitatea încălțămintei și, prin aceasta și prestigiul fabricii. Dacă pînă mai acum cîteva luni eram necăjiți din cauza aspectului pe care-l căpăta încălțămintea, ca formă și finisaj, noi dăm acum încălțăminte de o calitate superioară și estetică. Aceasta a contribuit în mare măsură la desfacerea, în magazinele de încălțăminte cît și la cooperativele sătești a unui mare număr de perechi de încălțăminte. „De ce înainte vreme marfa noastră nu era căutată și acum este?” — o întrebare pe care și-o pun mulți. Iar răspunsul e ușor de aflat. În primul rînd, pentru că noi nu prea aveam condiții optime de muncă și în ce privește mașinile cît și metodele ce le aplicam. Spre exemplu, existau mașini vechi care îngreunau mult procesul de producție. Astăzi ele au fost înlocuite cu mașini noi. Ni s-au amenajat apoi atelierele și s-au adus îmbunătățiri însemnate printr-o serie de inovații făcute de către muncitorii fabricii. Spre exemplu Maria Novescu a făcut un dispozitiv pentru lipit branțurile diferit de cel manual. Vasile Marinescu, Gheorghe Negulescu și alții au adus, de asemenea, prin inovația lor, îmbunătățiri calității. Astfel, în ceea ce privește finisajul încălțămintei, cusutul și fixarea șpițurilor s-au automatizat. La secția tăbăcărie se va introduce sifonarea bazinelor, se vor mecaniza transporturile de material etc., ceea ce va ușura procesul de fabricație.

Tineretul fabricii noastre și-a adus și el o contribuție de seamă la obținerea acestor realizări. Tineri ca Nicolae Vărașcan, Aristide Pătru de la secția croit sau Maria Marinescu de la ștepuit și alții au acordat mai multă atenție calității și au îndemnat și pe alții să depună toată străduința lor pentru o încălțăminte cît mai estetică.

Credem că datorită inovațiilor aplicate în întreprinderea noastră și a muncii conștiente a fiecăruia dintre noi, fabrica noastră își va cîștiga prestigiul meritat prin produsele de calitate destinate oamenilor muncii.

Corespondent
MARIN ROTARU

Inginera din Băneasa

Sînt încă unii absolvenți ai institutelor agronomice care, trimiși să muncească la țară, asemuie satul cu imaginea unei vieți monotone, plictisitoare. Acolo, în sat, nu-s bulevarde și parcuri, nici teatre ori cinematografe ca în orașele mari. Acolo sînt ulițe cu praf pe vreme bună și glodoase cînd plouă. Acolo sînt cîmpuri, cîmpuri. Vara te frige soarele, iarna te bîntuie viforul. Și totuși, tînărul inginer trebuie să plece. Da, trebuie. Pentru că acolo crește griul și porumbul. Acolo este deci necesară prezența tînărului luminat care să ajute, să învețe oamenii să lucreze în chip științific, pămîntul. Nu cunoști oamenii la început. Nu știi ce și cum să faci la fața locului. Da, sînt într-adevăr, întrebări firești, întrebări în spatele cărora stau greutățile, dar ele trebuie învinse. Și Eliza Ghidu, o fată nu prea înaltă, cu părul blond și ochii căprui s-a izbit la început de ele. Ea are 26 de ani. A crescut undeva, în centrul Capitalei. Au trecut abia patru luni de cînd trenul a lăsat-o în gara Băneasa. A încercat atunci să viseze cum va arăta punctul agricol unde urma să lucreze. I-a apărut imaginea unui buchet de trandafiri. Cînd a venit însă primăvara, „trandafirii” s-au topit odată cu zăpada. In comuna Frasinu trebuiau puse cîteva hectare de porumb în pătrat. Dar oamenii nu mai făcuseră pînă atunci așa ceva. Pămîntul era bulgăros și uscat. Urmele marcatorului abia se cunoșteau. Parcă toate îi erau împotrivă. Tristă, inginera s-a dus la sfatul popular. S-a întîmplat să fie mai mulți acolo. Un salariat al sfatului zicea într-una că e bine să aștepte pînă o să plouă. „Nu, s-a îndîrjit ea, ploaia trebuie să găsească porumbul în pămînt”. Tovarășul Pălmăgeanu, instructorul de partid, a fost de aceeași părere: „inginera știe ce spune. E bine să faceți cum zice ea”.

A doua zi porumbul a fost pus, iar acum ți-i mai mare dragul să treci prin el. E cît omul de înalt.

Acel început însă a rămas în urmă. Oamenii din Băneasa și cei din Frasinu sînt mîndri că Eliza lucrează la ei și nu altundeva. Satele sînt vechi și localnicii s-au ocupat întotdeauna cu agricultura. Nu s-ar putea spune deci că nu știu să-și lucreze pămîntul. Totuși ajutorul inginerei le este oricînd de folos. Pentru că ea-i sfătuiește cu orice prilej să folosească agrotehnica avansată, că numai așa pot avea recolte mari.

Dar munca inginerei nu se oprește aici. Ar fi într-adevăr plictisitor astfel. S-ar simți lipsită de perspectivă. Și apoi, în sate sînt atîtea treburi de făcut! Ar putea ea să stea de-o parte, să facă numai ce-i spune secția agricolă de la Giurgiu, ori numai ce-i scris în agendă? Nu, desigur. Uite, în raza de activitate a punctului sînt 4 întovărășiri agricole. Cei din Băneasa, deși au două, nu-s mulțumiți. Ei vor să aibă gospodărie colectivă. Comitetul de inițiativă a ținut, de vreo săptămînă, prima sa ședință. Au venit acolo comuniști, utemiști, alți cîțiva săteni și au făcut un plan după care la toamnă să poată inaugura colectiva. Nicolae Gheorghe, un bărbat de vreo 30 de ani a venit și el, deși nimeni nu l-a chemat. Cînd a intrat, nu se știe cine l-a privit așa, de parcă l-ar fi întrebat:

— Cu ce treburi?

— Păi, am adus cererea mea, că doar nu-ți vrea să mă lăsați pe dinafară.

Nu, n-avea nimeni gîndul acesta. Ba, încă le-a părut bine cînd au aflat că și Ion Dincă și Gogu Icoană aveau să-și aducă cererile a doua zi, în după-amiaza aceea fiind plecați la secere.

Inginera plecase de dimineață la cîmp să evalueze recolta. Deși s-a grăbit, a întîrziat totuși la ședință. Era necăjită pentru aceasta. „Ce-au să zică oamenii? — se întreba ea. Tocmai eu să întîrzii?!” Prezența lui Nicolae Gheorghe însă a făcut-o să-și uite de necaz. El este primul om pe care l-a convins ea să intre în gospodărie. Și n-au zis nimic oamenii. Nici nu puteau zice, ar fi fost nedrepți. Inginera colindase doar toată ziua pe jos cîmpurile, numărase spice și boabe, făcuse adunări și împărțiri, după care aflase apoi ceea ce sătenii au să afle abia peste o lună cînd vor termina de treierat. Aflase recolta pe care o vor obține ei, în acest an, la griu.

Ședința a ținut pînă tîrziu...

Plecînd spre casă, Eliza se abătu, împreună cu alți cîțiva oameni, pe la sfatul popular. Lîngă geam sta Marin Dinu, directorul S.M.T.-ului.

— Bine că te văd tovarășe director, zise ea de cum intră.

— ?!

— Uite, am trecut azi pe la arii. Batozele încă nu-s duse acolo.

— Nici nu le ducem pînă nu se cară mai întîi tot griul pe arii.

— Nu, tovarășe director, nu-i bine așa. Îi arătă apoi că așa gîndesc și președintele sfatului popular, împreună cu cel al întovărășirii, dar că și ei greșesc. Batozele trebuie duse de grabă pe arii și treierișul poate începe. Trebuie chiar. Altfel, griul ar putea să se scuture.

Pînă la urmă, cei în cauză n-au avut încotro și au promis că treierișul va începe a doua zi, ceea ce s-a și întîmplat.

...Mergea spre casă. Se înserase de-a binelea. De nicăieri nici un zgomot. Din cauza oboselii simțea parcă o durere în tot trupul. Era însă liniștită, împăcată. Meseria de inginer agronom îi este doar atît de dragă!

C. SLAVIC

Au primit insigna „Prieten al cărții”

În comuna Roșiori, raionul Călmățui, sînt mulți tineri cărora cartea le este un bun prieten.

Cărțile „Povestea unui om adevărat”, „Așa s-a călit oțelul”, „Momente și schițe” și altele au fost îndrăgite mult de tineri și sînt cele mai căutate.

La concursul „Iubiți cartea” s-au înscris peste 38 tineri utemiști și neutemiști.

Nu de mult, la căminul cultural din comună au fost sărbătoriți primii 8 tineri care au primit insigna „Prieten al cărții”. Printre aceștia se numără tovarășii Gheorghe Moldoveanu, R. N. Alexandru, Gheorghe Băjan, E. Seitan, D. Grecu. La sfîrșit au vizionat filmul „Alarmă în munți”.

Corespondent
DAMIAN SOCEANU

Pentru sănătatea copiilor

Copiii — stăpînii viitorului. Pentru ei, pentru viața lor fericită, lipsită de griji și suferințe nimic nu este prea mult. Pentru apărarea sănătății micuților viitori cetățeni ai patriei s-au creat spitale și clinici moderne.

Clișeul nostru înfățișează unul din aceste edificii: spitalul clinic orășenesc de copii din Timișoara. Aci copiii primesc o îngrijire medicală deosebită. Instalații moderne și utilaje de cea mai nouă execuție asigură un control permanent și un tratament corespunzător micuților pacienți.

Foto: EUGEN CSIKOȘ

Se selecționează un soi de cartof

S-a constatat că în regiunile subcarpatice recoltele de cartofi sînt atacate de o ciupercă — Synchitrium Endobioticum — producînd boala numită în popor rîia neagră. La început apar pe tuberculi umflături mici cît gămălia de ac. Acestea, cînd au condiții favorabile de climă, se dezvoltă uneori mai mult decît tuberculii. Sînt însă unele soiuri care au căpătat rezistență la această boală. Unul dintre acestea se numește Voran.

La gospodăria agricolă de stat „Gh. Coșbuc” din Mediaș se selecționează acest soi de cartof. Selecționarea se face smulgînd din pămînt tulpinele soiurilor care nu sînt rezistente la boală. Acestea se pot deosebi după tuberculi, colorația florilor, forma frunzei și tulpină.

În munca de selecționare a soiurilor la această gospodărie lucrează cu multă însuflețire doi studenți de la Facultatea de agronomie din Cluj, Dumitru Cucui și Laurențiu Cîrlig, aplicînd în practică cele învățate la cursuri.

În felul acesta G.A.S. „Gheorghe Coșbuc” va obține recolte de cartofi din ce în ce mai bogate.

Corespondent
AUGUSTIN CIMPEANU

Recenzie

Cărți „pitice” pentru cei mici

Apariția unei colecții literare destinate celor mici reprezintă întotdeauna un eveniment îmbucurător, nu numai pentru cititorii ei. Colecția „pitică”, publicată de Editura Tineretului, trebuie salutată și pentru faptul că în cărți de dimensiuni mici — deci accesibile din toate punctele de vedere — pune la dispoziția școlarilor din primele clase și a copiilor de vîrstă preșcolară atît opere nemuritoare ale clasicilor romîni și străini („Punguța cu doi bani” de Ion Creangă, „Măruntica” de Andersen etc.), cît și creații ale scriitorilor sovietici și lucrări originale actuale.

Problemele pe care le ridică o asemenea colecție sînt mai multe și mai complexe de cît poate părea la prima vedere. De aceea, ținem să subliniem de la început că nu avem intenția să facem aci o analiză cuprinzătoare și minuțioasă a lucrărilor originale pe care le cuprinde colecția. Ținînd seama de necesitatea lor și de cerințele micului cititor căruia i se adresează, se pot face desigur nenumărate considerațiuni fără a epuiza totuși problema. Vrem numai să arătăm cîteva din observațiile noastre critice pe marginea acestor cărți — datorate în mare măsură unor tineri scriitori — privind mai ales caracterul lor educativ.

Aruncînd chiar și o privire superficială asupra cărticelelor acestora iți vine în minte o primă obiecție referitoare la tematica lor. Prea abundă aici animalele „Povestea motanului”, „Ciubotelele ogarului”, „Cei doi arici Ghimpișor și Ghimpici”, „Pasărea întunericului”, „Țapul, vulpea și lupul”, iată numai cîteva titluri spicuite la întîmplare, dar care nu sînt singurele de acest fel! Desigur, nu introducerea animalelor în povești trebuie osîndită — copiilor le plac istorioarele despre animale — ci preferința exagerată pe care le-o acordă mulți autori în dauna altor teme.

Se manifestă aci, pare-se, o anumită subapreciere a puterii de înțelegere a micului cititor, sau poate acea lipsă de curaj de care mai dau dovadă unii dintre scriitorii noștri pentru copii. În aceasta, credem, trebuie căutată principala lipsă a tematicii colecției — absența aproape totală a actualității din lucrările originale. Există, ce-i drept, cîteva cărți, ca de exemplu „Un porumbel alb pentru copii negri” de I. Jipa, „Furtuna” de N. Minei, versurile lui E. Jurist, „Pentru voi, copii” care, chiar făcînd unele rezerve, trebuie salutate pentru că n-au ocolit această problemă. Dar e prea puțin. Mai e nevoie să dovedim că realitățile noi în mijlocul cărora se dezvoltă azi copiii le pun în față mai multe probleme decît oricărei generații din trecut? Cine nu știe cît de receptivi sînt copiii la tot ce se întîmplă în jurul lor, cu cîtă ușurință își însușesc din cea mai fragedă vîrstă noțiunile noi ale vremii? E firesc ca ei să caute și în literatură acele probleme pe care viața însăși le impune atenției lor, mereu trează. Desigur, astfel se explică în primul rînd succesul istorioarei „Un porumbel alb pentru copiii negri”, care-i învață pe micii cititori să se gîndească la tovarășii lor de altă culoare, la soarta grea a acestora. E păcat însă că în alt volumaș — „Prima scrisoare” — una din puținele cărți închinate unor aspecte din viața copiilor, nu găsim o cît de slabă prezență a actualității. N-am vrea să fim înțeleși greșit. Nu cerem introducerea artificială a unor probleme contemporane care să n-aibă nici o legătură cu subiectul, în cazul de față cu momentul, însemnat pentru micul școlar, al primei scrisori. Dar credem că nu e firesc ca nici măcar unul, două amănunte să nu arate că istorioara se petrece în zilele noastre. Oare n-ar fi mai mare interesul copilului față de asemenea cărți dacă ar regăsi în ele o părticică din viața lui?

Și cîte alte teme nu așteaptă să fie valorificate de scriitorii care și-au închinat creația lor copiilor! Din cărțile destinate celor mici nu trebuie să lipsească, credem, nici realitățile vechi, trecutul greu al poporului — așa cum apare de pildă la Al. Mitru în „Copiii muntelui de aur” — nici lupta sa pentru libertate. Nu trebuie mai ales să lipsească noile realități, transformările care se petrec sub ochii lor, marile înfăptuiri ale vremii. Copiii au nevoie de cărți pe măsura înțelegerii lor, fie ele basme, istorioare etc., care să cînte frumusețea muncii, a omului creator. Ei au nevoie să li se vorbească despre „minunile reale” — cum le numea Gorki — realizate de știința zilelor noastre și, în același timp, să fie învățați să viseze, să privească în viitor, așa cum cu neasemuită fantezie, au făcut autorii vechilor basme. „Trebuie — scria Gorki — să plăsmuim pentru copii basme întemeiate pe cerințele și ipotezele gîndirii științifice moderne. Copiii trebuie învățați... să și prevadă. Trebuie să li se dezvolte imaginația”.

Ni se pare că aceeași subapreciere a priceperii copilului despre care am vorbit înainte se face simțită — într-o anumită măsură — și în felul cum sînt tratate temele alese. Să luăm de pildă istorioarele despre animale pomenite la început. De ce era nevoie să întîlnim în trei variante tema — în general folosită prea des și „eternă” — a puilor de animale sau păsări care, neascultători, nesocotesc sfaturile mamelor înțelepte și experimentate? Bobocelul din „Întîmplarea de la baltă” de Ana Ioniță e cît p-aci să fie înghițit de vulpe fiindcă, fără a ține seamă de primejdiile care-l pîndesc, a fugit de sub aripa ocrotitoare a raței Mac Mac. Ghimpișor și Ghimpici („Cei doi arici Ghimpișor și Ghimpici” de Al. Oti) plecați singuri în pădure, se rătăcesc și trec prin clipe de groază pînă sînt găsiți de mama lor. Iar zburdălnicia unora din puișorii de găină („Moțata și cucul cel cobeț” de Georgeta Sauciuc) îi costă viața. Trebuie să remarcăm, cu satisfacție, în aceeași categorie a poveștilor despre animale și încercări de a părăsi drumurile bătătorite, demonstrînd idei mai serioase, ca aceea că unirea poate aduce chiar și ființelor mai slabe victoria asupra celor răi, puternici și vicleni. O asemenea încercare reprezintă, de pildă, unele din istorioarele lui D. Goga „Povestea vulpii”, „Povestea purcelului”. Ni se pare însă că în felul cum le-a tratat i se pot aduce unele obiecțiuni. E firesc, credem, ca poveștile cu animale — mai ales cînd acestea tind să personifice anumite însușiri omenești — să fie instructive, să dea copiilor cunoștințe despre animalele respective, să-i familiarizeze cu ceea ce le e specific, cu felul lor de trai. Iată însă că în „Povestea purcelului”; purcelușul trăiește în pădure, se împrietenește cu un... urs (care în ciuda legilor naturii nu hibernează), iar lupul — fiară de pradă primejdioasă — e prezentat atît de caraghios, încît atunci cînd cei doi îl prind pe întuneric într-un sac, el se crede în colibă. Tot într-o istorioară de D. Goga „Povestea motanului” întîlnim „colaborarea” nefirească dintre lup, urs, vulpe și... iepuraș. Iar în una din istorioarele citate mai înainte, anume „Moțata și cucul cel cobeț” — care de altfel amintește prea mult prin intriga sa de „Capra cu trei iezi” — locul lupului l-a luat un uliu, care la sfîrșit e pedepsit în același fel. Apar de asemenea astfel de inadvertențe. Uliul acesta șiret, după ce chibzuiește îndelung cum s-o amăgească pe găină ca să-i răpească mai ușor puișorii, își vopsește penele în alb pentru a fi luat drept... cuc. Și cum cucul nu e alb, lucru pe care-l știu pînă și naivii pui de găină, uliul găsește o explicație „convingătoare”, menită să împrăștie toate bănuielile: „Apăi, sînt pe lume și cuci albi”. Un amănunt, s-ar părea. Dar să nu uităm cît de receptiv e micul cititor la tot ceea ce îi dă literatura lui, cu cîtă agerime observă el orice notă falsă în cărțile care i sînt destinate. Să nu uităm, mai ales, că și aceste cărți îl învață să gîndească, să cunoască lumea înconjurătoare și de aceea nu are rost ca în ele dușmanul să apară exagerat de prost și neîndemînatic, animalelor să li se atribuie însușiri care nu le sînt proprii, logica să fie încălcată.

Un exemplu și mai izbitor în această privință îl oferă, după părerea noastră, „Oul năzdrăvan” de I. Istrate. Despre ce este vorba aci? Un moșneag are o găină, ale cărei ouă dispar în mod misterios, din cuibar. Într-o zi, unul din aceste ouă fuge de acasă ca și frații lui, cheamă toate animalele întîlnite în drum să-l urmeze și le duce în casa unor „vulpoi hoțomani”. După ce la comanda oului vulpoii sînt goniți, o parte din bogățiile acestora sînt duse moșneagului și babei lui. Iar oul „de atunci în mare cinste a trăit la casa acestora”. Ni se pare că această intrigă nu duce la nici o concluzie clară, care să se impună micului cititor. Dacă vom mai arăta că nici pînă la sfîrșit nu aflăm de ce dispăreau ouăle din cuibar și ce se întîmpla cu ele, că în poveste apar cîteva viețuitoare alese la întîmplare — rac, țap, cocoș, pisică, șoarece — care se aliază inexplicabil cu oul și n-au alt rol decît să... înspăimînte pe vulpoi, va fi clar că asemenea povești nu pot decît să-l nedumerească pe micul cititor. Ceva mai multă exigență din partea scriitorilor, cîntărirea atentă a fiecărui amănunt care ar putea da loc la confuzii, ar împiedica apariția unor asemenea neglijențe.

Am vrea, în legătură cu caracterul instructiv al poveștilor, să dăm un exemplu de felul cum, chiar într-o lucrare de gen fantastic, se pot transmite copiilor cunoștințe reale, utile. Astfel, cititorii interesantului basm al Ninei Cassian „Nică-fără-frică”, întîlnind în cursul povestirii o lună mohorîtă și întunecată, deoarece nu mai e luminată de soare, rețin cu ușurință faptul că luna nu are lumină proprie; amănuntul acesta „științific” nu dăunează cu nimic țesăturii basmului, farmecului lui.

E păcat că în colecția „pitică”, genul lucrărilor pe care le-am putea numi „instructive” — cele care fac cunoscute copiilor o serie de fenomene, domenii de activitate etc. e atît de slab reprezentat. Din singura sau aproape singura carte de acest fel apărută în colecție „Dă-mi un măr” de I. Manoliu-Mircești, micul școlar află, prin intermediul unei istorioare simple, cîteva lucruri folositoare despre pomii fructiferi, munca țăranilor, felul cum poate fi combătută seceta și așa mai departe. Regretăm, însă, că autorul s-a mărginit la transmiterea unor cunoștințe generale (care ar fi putut constitui obiectul unei asemenea povestiri și acum cîteva decenii) și nu s-a străduit să-și familiarizeze cititorii cu realizări mai însemnate ale științei și tehnicii contemporane, deși subiectul ales permitea aceasta.

Un gen, de asemenea neglijat în volumele colecției, deși atît de drag copiilor, e și basmul. Nu știm care sînt cauzele acestei rezerve, dar socotim că basmul, tradițional sau nou (ultimul e privit cu multă timiditate), poate avea asupra micului cititor aceeași influență pozitivă pe care o exercită alte genuri literare — cu condiția, însă, să îndeplinească anumite cerințe. Să luăm un exemplu. Poate că basmul lui Mihail Stoian „Găinușa de aur” e citit cu plăcere de copii. Dar nu credem că el lasă o urmă mai adîncă în mintea lor. Prea ușor scapă de încercări eroina basmului, Lisaveta, prea puțin are ea de făcut în cursul povestirii. Pe fata aceasta săracă, soarta a înzestrat-o din belșug cu daruri: găinușa care face ouă neobișnuite, fusul și pînza năzdrăvane. De fapt, Lisaveta nu trebuie decît să plece la drum în căutarea lui Rău-la Inimă, care i-a răpit găinușa. Obiectele fermecate au grijă să înlăture toate obstacolele din calea ei și tot ele îl răpun pe dușman.

Ne-am oprit la acest exemplu nu pentru că-l socotim deosebit de negativ, ci fiindcă ni se pare caracteristic pentru acea categorie de basme care nu dau copilului tot ce ar putea da. În basmele „tradiționale”, micul cititor întîlnește eroi ca fata moșului cea cuminte, care-și dobîndește răsplata numai după ce dă multe dovezi de hărnicie și modestie, ca mica eroină a lui Andersen, dîrză și devotată, care trece prin chinuri cumplite pentru a-și salva frații prefăcuți în lebede sălbatice etc. Cu atît mai mult sîntem în drept să cerem noilor basme, de azi — în fața cărora se pun sarcini educative de mare importanță — o înfruntare adevărată între bine și rău, o biruință asupra răului care să fie, în special, rodul străduințelor, al îndrăznelii, dibăciei și înțelepciunii eroilor care reprezintă binele. Un erou mai interesant, mai înzestrat, un conflict mai puternic al basmului nu ar dăuna, sîntem convinși, calității sale artistice, nici nu ar însemna o încălcare a limitelor genului.

Încheind observațiile noastre — deloc complete — asupra cărților „pitice” ale Editurii Tineretului am vrea să prevenim o eventuală obiecție. Știm că lucrările acestea nu reprezintă o colecție în sensul strict al cuvîntului (ca „Biblioteca școlarului”, de pildă) cu o tematică proprie, independentă. Dar ținînd seama că e vorba totuși de o anumită categorie de cărți mici, foarte căutate și care s-au făcut cunoscute prin formatul lor mic, ne-am permis să ne referim la această categorie în ansamblu, să cerem îmbogățirea ei cu noi teme, noi genuri.

Scriitorii noștri pot da și în această formă noi cărți care să se bucure de dragostea copiilor. Iar editura poate găsi printre lucrările care apar în revistele pentru copii destule povestiri interesante, care să merite a fi publicate și în volumaș în colecția „pitică”. E nevoie numai de mai multă străduință, de căutări creatoare. Micul cititor — sîntem siguri — merită aceasta.

FELICIA DAN

Un instructor „model"

— Scrie, tovarăşe. În comuna Gurbăneşti, sînt 11 întovărăşiri agricole. Foarte mulţi utemişti s-au înscris în ele. Dar ce vorbesc eu? Majoritatea utemiştilor lucrează acum în comun. Şi să mai ştiţi un lucru: întovărăşirea din satul Gurbăneşti a fost creată de noi, utemiştii. În satul...

— Aş dori să ştiu dacă în satul de care ai pomenit mai sus mai este vreun ţăran muncitor în afara întovărăşirii.

— Unul singur. Dacă aveţi puţină răbdare vă spun şi cum îl cheamă. Şi cu mişcări nervoase, tovarăşul Ion Holban, instructor al Comitetului raional U.T.M. Lehliu, răsfoi cîteva minute în şir carneţelul pe care-l avea în faţă. Nu reuşi însă să găsească ceea ce căuta.

— Lasă măi Holbane, nu-l mai căuta atîta. Nu-i ăsta lucrul cel mai principal, — interveni un tovarăş care era de faţă.

— Ce „lasă măi..."? Trebuie să-l găsesc, riposta supărat Holban. Închise apoi carneţelul şi-şi duse degetul la tîmplă. Numele ţăranului care rămăsese în afara întovărăşirii agricole refuza însă cu încăpăţînare să se lase găsit. Apelă iar la carneţel. Îl mai răsfoi o dată, de două ori, în sfîrşit, faţa i se însenină.

— L-am găsit. Îl cheamă moş Ghiţă Moţ.

Şi, ca şi cum cineva l-ar fi învinuit de faptul că moş Ghiţă nu s-a înscris în întovărăşire, instructorul nostru încercă să se scuze.

— Moşul are 80 de ani. Am muncit mult cu el. N-a vrut să se înscrie şi pace.

Discuţia dintre instructorul raionului U.T.M. şi un gazetar de la „Steagul Roşu", discuţie la care participam întîmplător, mă interesa. Intenţionam să culeg date şi fapte pentru un articol care să ilustreze experienţa din munca unui instructor.

— Despre Holban se pot scrie lucruri interesante. E unul dintre activiştii vechi în raion.

Şi după această apreciere, tov. Ion Enache, şeful secţiei organizaţiilor utemiste, mi-l prezentă pe instructor.

Am pornit discuţia cu tov. Holban oarecum încredinţată că voi afla lucruri vrednice de relevat.

— Am să-ţi vorbesc despre organizaţiile din comuna Gurbăneşti de care răspund de aproape un an de zile. În comună sînt 11 întovărăşiri, mulţi tineri s-au înscris în ele... Şi cu o vervă de invidiat îmi prezentă zeci de cifre şi date, aceleaşi pe care cu cîteva minute înainte le prezentase altui gazetar.

Pentru ilustrarea unei situaţii sînt necesare şi cifrele. Dar în mod deosebit faptele sînt acelea care conving. Mă interesa experienţa organizaţiilor de U.T.M., ajutorul dat de el acestora, deci cît mai multe fapte concrete. Spre surprinderea mea însă, după ce răsfoi iarăşi carneţelul, instructorul continuă cu încă cîteva cifre, cu unele generalităţi despre acţiunile organizaţiilor de bază şi conchise cu invitaţia de a merge cu el în comuna Gurbăneşti.

Cale de 15 kilometri cît am mers pe jos pînă în comună am discutat despre multe probleme. Cu tot caracterul general al discuţiilor am ajuns la concluzia că în organizaţiile în care munceşte tov. Holban, ca de altfel în toate organizaţiile noastre se găsesc utemişti entuziaşti, destoinici, înflăcăraţi luptători pentru tot ceea ce este nou, înaintat.

Zilele petrecute în mijlocul tinerilor din comuna Gurbăneşti mi-au demonstrat tocmai acest lucru. Îndrumaţi părinteşte de comunişti, utemiştii din majoritatea organizaţiilor de bază din satele acestei comune au înscris pagini frumoase în istoria organizaţiei lor de bază. Dar nu intenţionez să scriu despre ei, ci despre acel care trebuie să fie prietenul şi îndrumătorul apropiat al tinerilor — instructorul raional.

„Ţara arde şi baba se piaptănă"

Sîntem la începutul campaniei de recoltare. Satul pare pustiu. În schimb freamătă cîmpul. De la mic la mare locuitorii satului Gurbăneşti au ieşit pe ogoare. Lanurile aurii şi-au primit secerătorii. E drept nu peste tot griul a dat în pîrgă şi, deci, nu peste tot a început secerişul. Dar cîte nu mai sînt de făcut acum. Unii prăşesc a doua oară porumbul bumbacul sau ricinul. Alţii ajută la amenajarea ariilor care nu peste mult timp îşi vor începe activitatea. Iureşul luptei pentru strîngerea recoltei la timp, pentru asigurarea unei recolte cît mai bogate a cuprins întreg satul.

La sfatul popular din comună e linişte şi răcoare. După atmosfera care domneşte aici s-ar părea că nu e nimeni. Şi totuşi... Tovarăşul Holban stă cu capul rezemat în mîini şi meditează.

— Neapărat, această situaţie trebuie schimbată. De ce adică Nicolae Dorobanţu, Ştefan Coman şi mulţi alţii, oameni în toată firea, să facă parte din formaţiunea de pompieri voluntari din sat? Utemiştii sînt mai expeditivi, mai... Şi „doamne fereşte, dacă se iscă vreun foc, nu-i acesta cel mai bun prilej ca utemiştii să-şi dovedească curajul şi eventual să săvîrşească şi vreo faptă de eroism?"

După multe întrebări şi tot atîtea răspunsuri instructorul a luat o hotărîre categorică: „diseară adun utemiştii, le pun această problemă în faţă şi organizez formaţiunea de pompieri voluntari numai din utemişti".

N-aş putea spune cu precizie dacă instructorul a reuşit să reorganizeze această formaţiune conform dorinţei sale. Un lucru este însă clar: campania de recoltare a început. Ţăranii muncitori în frunte cu comuniştii discută, iau hotărîri pentru buna desfăşurare a acestei campanii. Pe membrii biroului organizaţiei de bază U.T.M. din satul Gurbăneşti nu-i frămîntă această problemă. E drept au făcut ei cîte ceva. De pildă la cererea sfatului popular au numit cîţiva responsabili de batoză şi cu aceasta s-au declarat mulţumiţi. Instructorul raional în loc să-i îndrume, să le sugereze ideea şi apoi să-i ajute practic ca utemiştii să ia sub patronajul lor una din ariile din sat, să-i ajute să înţeleagă pagubele pe care le aduce rărităţul porumbului — — practică folosită încă de mulţi tineri — are, după cîte am văzut, cu totul alte preocupări.

...m-a schimbat tov. Holban

E firesc că atunci cînd mergi pentru prima dată într-o organizaţie de bază, să cauţi să faci cunoştinţă cu secretarul ei. Nu prevăzusem că în ziua acela voi trece şi prin satul Valea Presnei, şi deci nu-l întrebasem pe instructorul nostru care-i numele secretarului. M-am gîndit însă că aceasta nu constituie o problemă. Eram sigură că pe oricine voi întreba îmi va putea răspunde.

Ajunsă în sat am întrebat cine-i secretarul organizaţiei U.T.M. La început mi s-a părut curios faptul că tinerii, ei înşişi, îşi puneau aceeaşi întrebare. Pînă la sfîrşit însă am reuşit să aflu.

Dumitru Păun, un tînăr de vreo 16-17 ani, mic de statură dar plin de vigoare a rămas puţin surprins cînd a aflat ce doresc.

— Eu, secretar? Poate vă referiţi la perioada de acum cîteva luni cînd într-adevăr am primit această sarcină?

Şi cu părere de rău continuă.

— Ce să-i faci, m-a schimbat tovarăşul Holban. Mă consolez însă cu gîndul că nu sînt singurul. În organizaţia noastră au fost schimbaţi mulţi secretari. Şi Ilie Emilian, şi Gheorghe Iosif şi după cîte mi se pare acum secretar e Mihai Marinescu.

Din discuţia cu tov. Păun şi apoi cu tov. Marinescu am aflat de ce tinerii nu-l cunosc pe actualul secretar.

— Tu, Marinescule, vei fi secretar. Caută şi descurcă-te. Atît şi mai mult nimic. Tov. Holban încredinţa această sarcină respectivului şi apoi pleca. Mult timp a trecut pînă cînd s-a gîndit să mai dea prin această organizaţie. Aceasta s-a întîmplat cu ocazia unei adunări generale — de fapt singura adunare ţinută în decursul celor aproape 3 luni — în care s-a discutat proiectul Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor. Şedinţa n-a fost condusă de tov. Marinescu sau de un alt utemist ci de instructorul raional, care şi de această dată a plecat imediat după adunare. Degeaba a încercat Marinescu să-l reţină, explicîndu-i instructorului că organizaţia lor, deşi mică numericeşte are posibilităţi să crească, că tinerii vor să fie primiţi în U.T.M. dar că el, secretarul, n-are experienţă, nu ştie cum să procedeze.

— Eşti doar învăţător, descurcă-te. N-aştepta să fii dădăcit. Cuvintele instructorului erau categorice, fără drept de apel.

Tovarăşul Holban se pare că a „uitat" că secretarul pe care l-a numit el a fost primit în U.T.M. doar de cîteva luni, că pe lîngă sarcina de secretar el mai trebuie s-o ducă şi pe aceea de instructor de pionieri, sarcină care necesită tot atîta răspundere.

Tovarăşul Holban, şi acesta e lucrul cel mai grav, a călcat prevederea conform căreia instructorul raional n-are dreptul să schimbe secretarii organizaţiilor de bază după simpla lui dorinţă. Din păcate în munca tov. Holban aceasta a devenit un sistem.

*

Despre stilul de muncă al tov. Ion Holban, despre Holban ca om, ar mai fi multe de spus. Atitudinea lui faţă de soţie, chefurile pe care le organizează prin satele din Gurbăneşti, neîncrederea faţă de tineri sînt lucruri care interesează. Mă gîndesc însă că, poate, faptele expuse mai sus vor stîrni curiozitatea membrilor biroului comitetului raional Lehliu în frunte cu tov. Cornel Dalban, prim secretar, şi nu după mult timp se vor deplasa în sectorul în care munceşte acest instructor de aproape un an de zile, pentru a le [illegible] pe care l-au apreciat atît de mult pe instructorul nostru. [illegible] Credem că răspunsul nu se va lăsa mult timp aşteptat.

LUCREŢIA FICIU

La fabrica de sticlă din Pădurea Neagră, regiunea Oradea, lucrează mulţi tineri talentaţi. Iată în fotografia noastră pe pictorul Anton Hartauer, unul din cei mai talentaţi tineri. Obiectele ieşite din mîna lui sînt adevărate lucrări de artă.

Un transfug rătăceşte departe de patrie

S-a desprins o creangă uscată din trupul falnic al ţării. Vînturile o poartă acum pe meleaguri străine, departe de pămîntul natal. Aidoma unei astfel de uscături un transfug rătăceşte azi departe de patria pe care a trădat-o. Plini de indignare au aflat sportivii, tinerii patriei noastre de fapta josnică, nedemnă, a lui Ion Opriş, aventurierul care şi-a renegat patria, tovarăşii de muncă, părinţii şi prietenii.

Plină de durere şi în acelaşi timp de indignare este scrisoarea adresată presei de Opriş Samoilă — tatăl lui Ion Opriş, scrisoare pe care o reproducem alături.

Tovarăşe redactor şef

Nu-mi vine să cred că fiul meu, Ion, a putut face un asemenea act îngrozitor, părăsindu-şi ţara în care s-a născut şi părinţii care l-au crescut şi aruncînd ruşinea asupra întregii lui familii.

Deşi e vorba de fiul meu, sînge din sîngele meu, de copilul pe care l-am crescut şi l-am educat cu atîta trudă, sînt la fel de revoltat ca toată lumea de fapta comisă de el. În mod josnic el şi-a trădat ţara şi părinţii. Făcîndu-se unealta duşmanilor, el huleşte patria şi poporul, care i-au dat posibilitate să ajungă un sportiv fruntaş. Nouă, părinţilor, care crezuserăm în el şi care urmăream cu atîta bucurie activitatea lui sportivă ni-e ruşine să ieşim din casă, ni-e ruşine să mai dăm ochii cu cineva. În timp ce aşteptam de la el o mîngîiere la bătrîneţe, fapta lui necugetată, mîrşavă, pur şi simplu ne-a distrus sufleteşte.

În inima mea de părinte păstrez însă nădejdea că fiul meu îşi va da curînd seama de actul nebunesc pe care l-a făcut, de drumul josnic pe care a pornit, de groaznica mîhnire pe care ne-a pricinuit-o.

OPRIŞ SAMOILA
fochist la fabrica
Berea Sibiului

Sibiu, 21 Iulie 1956

ACTUALITATEA pe scurt

130 artişti mongoli la Bucureşti

În holul elegant al hotelului „7 Noiembrie", o tînără fată discuta cu un oaspete străin ce după înfăţişare şi uniforma militară deosebită am ghicit, fără greş, că face parte din ansamblul armatei populare mongole. Am stat un moment la îndoială: era o oră după prînz, iar drumul lung, primirea oficială şi căldura lui iulie făcuseră ca această clipă de odihnă şi linişte să fie mult aşteptată. Dar am învins în mine orice şovăială şi îndrăzneţ am intervenit:

— V-aş ruga, cîteva cuvinte pentru tinerii noştri cititori.

Simpatica translatoare m-a săgetat cu o privire. Ospetele străin — am aflat mai tîrziu că este Ţerendorj Oncighin, conducătorul artistic şi dirijorul principal al ansamblului — cu zîmbet prietenesc m-a poftit să iau loc.

Discuţia a părăsit repede caracterul oficial. Şi iată ceea ce am aflat...

Ansamblul armatei populare mongole este unul din cele mai mari ale îndepărtatei republici. El numără 130 de persoane în covîrşitoare majoritate tineri. Ansamblul a luat fiinţă cu 15 ani în urmă, în 1941, avînd în rîndurile sale cei mai talentaţi solişti, corişti şi dansatori din unităţile armatei populare mongole, din alte formaţii artistice din ţară, tineri absolvenţi ai şcolilor de artă. În ansamblu sînt şi artişti de mare valoare cum ar fi T. Ţerendorj, artist emerit al republicii, neîntrecut cîntăreţ dintr-un instrument specific mongol ce se aseamănă cu flautul, Darima, solistă vocală un autentic talent şi Dolgorjov de asemenea solist. Repertoriul bogat al ansamblului cuprinde: cîntec despre patrie de Murdorj, „Cele patru anotimpuri ale anului vechi" cîntec popular mongol, cîntecul satiric „Rîul Burghe" şi altele. Apoi perechile de tineri şi tinere vor interpreta dansuri cu temă: „Nadom", „Aksal", „Tinerii călăreţi" şi alte minunate dansuri ce aduc pe scenă toată frumuseţea stepelor şi munţilor din îndepărtatul Extrem Orient.

Anul trecut ansamblul a prezentat în faţa spectatorilor din R.P. Chineză şi R.P.D. Coreeană repertoriul său bogat, iar acum oaspeţii noştri ne vizitează după un turneu în U.R.S.S.

...Discuţia continuă. Nu mă săturam ascultînd vorbele acestui om ce străbătuse împreună cu 130 de tineri, mii de kilometri pentru a ne aduce aici solia artei poporului mongol.

G. PETRE

OVIDIU... BRONZAT

Oricare cetăţean, cînd merge în Constanţa, poate vedea în piaţa sfatului popular, ridicată pe un soclu de marmură albă, statuia lui Ovidiu. Într-una din zile, marele poet latin îşi rezema parcă mai posomorît faţa în palma dreaptă, iar toga parcă nu mai avea faldurile ce împrumutau cîndva cîntăreţului măreţie. De ce? Probabil fiindcă, prin fantezia stranie a celor care răspund de monumentele din oraş, poetul trebuie să fie tot mai... negru. Deşi vopseaua neagră de pe statuie (?) era foarte proaspătă, totuşi, într-o altă zi, am zărit la picioarele poetului o cutie cu vopsea neagră, iar în spatele soclului — pusă o scară. Altceva nimic; doar cîţiva cetăţeni — probabil excursionişti — se întrebau: oare ce-or mai fi vrînd? Să-l mai bronzeze pe Ovidiu cu... încă un strat de vopsea? Probabil, există părerea că din moment ce se află la mare, chiar şi statuile trebuie să se bronzeze.

I. MIHUŢ

Vizite prieteneşti

☆ *Marţi dimineaţa a părăsit Capitala plecînd spre Moscova o delegaţie de oameni ai muncii din agricultură, care la invitaţia Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. va vizita Expoziţia agricolă unională.*

☆ Luni a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre R. P. Ungară, un grup de 13 oameni ai muncii, fruntaşi în producţie din diferite ramuri şi activişti ai sindicatelor, care îşi vor petrece concediul de odihnă în R. P. Ungară, în cadrul schimburilor prieteneşti dintre sindicatele din ţara noastră şi sindicatele din R. P. Ungară.

☆ *Marţi dimineaţa a părăsit Capitala delegaţia Consiliului rabinic din S.U.A. care a făcut o vizită în ţara noastră.*

☆ Marţi dimineaţa a părăsit Capitala înapoindu-se în Republica Federală Germană delegaţia Comitetului pentru schimburile cu Estul „Ostausschuss" care a participat la întrunirea Comisiei mixte prevăzută de convenţia dintre „Agroexport" reprezentînd întreprinderile de stat pentru comerţul exterior din R.P.R. şi „Ostausschuss" din R.F. Germană.

★ *De cîteva zile se află în Capitală Odveig Benum, profesoară din Oslo, şi Andreas Vevstad, student, reprezentant al Asociaţiei studenţilor Institutului de silvicultură, agronomie şi grădinărit din Oslo, care au sosit în ţara noastră la invitaţia Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea.*

★ Marţi a sosit în Capitală, la invitaţia Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea, Gunnar Heerup, preşedintele Asociaţiei Danemarca-Romînia.

Haine croite chiar în magazin

La etajul doi al magazinului „Bucureşti" se găseşte un raion mult căutat mai ales de femei. Se vînd aici mărfuri deosebite? Nu. Nu se vinde nimic. Totuşi, în jurul mesei e lume multă.

Apropiindu-mă am aflat „secretul" aglomeraţiei. La această masă există o tovarăşă care din materialul pe care cu cîteva clipe înainte l-ai ridicat de la ambalaj îţi croieşte ce vrei — o rochie, o pijama de copil, un capot. În sfîrşit orice. E deajuns să-i explici ce vrei şi ce model anume.

Astfel, gospodina care vrea să lucreze pentru ea, pentru copil, sau soţul ei obiecte de îmbrăcăminte şi nu ştie cum se croieşte, este scoasă din încurcătură.

Deci, acesta era „secretul" aglomeraţiei. E explicabil de ce secţia de croit are o asemenea căutare...

S. IONESCU

Peste cîteva zile — expoziţia de artă plastică sovietică

Peste cîteva zile în sala Dalles se va deschide Expoziţia de artă plastică sovietică, organizată de Ministerul Culturii, eveniment de seamă în viaţa artistică a ţării noastre. În sala Dalles se execută acum lucrările de montare a tablourilor şi sculpturilor care vor figura în expoziţie. Lucrările au loc sub supravegherea unui colectiv al Muzeului de artă al R.P.R. condus de acad. prof. G. Oprescu şi se bucură şi de asistenţa Ecaterinei Alexandrovna Svenikorodskaia, director al sălilor de expoziţii de pe lîngă Academia de arte plastice din Moscova, care a sosit de cîteva zile în ţara noastră în vederea deschiderii acestei expoziţii.

Expoziţia de artă plastică sovietică va cuprinde peste 200 de lucrări create în ultimii ani de către artiştii sovietici din diferite republici ale U.R.S.S.

Publicul bucureştean, ca şi artiştii noştri plastici, vor avea prilejul să admire creaţii în original ale pictorilor, sculptorilor şi graficienilor sovietici. Picturi de A. şi S. Gherasimov, M. Sarian, A. Plastov, F. Reşetnikov, sculpturi de V. Muhina, N. Tomski, E. Vucetici; lucrări de grafică de E. Kibrik, D. Şmarinov, Kukrîniksi şi multe altele cunoscute de publicul romînesc numai din reproduceri, vor figura în expoziţie.

Vernisajul expoziţiei va avea loc sîmbătă 28 iulie.

INTERVIU cu oaspeţii noştri

Prof. dr. Hans Klumb despre „AKROS"

O informaţie publicată în coloanele ziarelor a făcut cunoscută prezenţa la Bucureşti a dl. prof. dr. Hans Klumb, directorul Institutului de fizică optică din Mainz, preşedintele Akros din Republica Federală Germană. Am profitat de acest prilej pentru a sta de vorbă cu distinsul oaspete care a răspuns cu amabilitate întrebărilor noastre.

— *Am vrea să ne spuneţi domnule Klumb, ce a determinat înfiinţarea Akros?*

— Înfiinţarea Akros (Asociaţia pentru strîngerea relaţiilor culturale cu ţările din răsăritul Europei) este legată de o călătorie de studii pe care am făcut-o în 1954 în U.R.S.S., călătorie care a arătat cît e de necesară o organizaţie umanitară pentru realizarea unor relaţii între vest şi lumea socialistă. Akros a fost fondată cu sediul la Wiesbaden de un consiliu al reprezentanţilor intelectualităţii academice şi ai meşteşugarilor. Aceasta s-a petrecut în iulie 1955. Akros este o asociaţie umanitară şi ştiinţifică în slujba păcii. Ea îşi propune ca sarcină de bază ca, lăsînd la o parte concepţiile politice şi prejudecăţile să fie stabilite şi dezvoltate relaţii culturale, tehnice, ştiinţifice şi artistice cu ţările din răsărit şi în special cu cele din lumea socialistă. Asociaţia consideră că trebuie făcute schimburi de oameni de specialitate între diferite ţări, schimb de literatură, muzică, filme. În cadrul „serilor Akros" se pregătesc expoziţii economice, tehnice şi culturale despre diferite ţări din răsărit.

— *Cum participă tineretul din Republica Federală Germană la activitatea Akros?*

— Akros se mai află în mijlocul unor mari greutăţi şi în luptă pentru învingerea lor. Deocamdată sînt restrînse posibilităţile pentru o mai puternică atragere a tineretului din Germania occidentală la lupta pentru modificarea atitudinii vestice faţă de răsărit. Putem fi siguri însă că, în curînd, cercuri largi de tineret vor trebui să-şi pună probleme privitoare la viaţa din răsărit, în interesul Germaniei, pentru menţinerea păcii.

— *Ce ne puteţi spune despre vizita dvs. în ţara noastră?*

— Împreună cu secretara Akros doamna Eva Brühl Scholz am petrecut cîteva zile în Romînia spre a studia posibilităţile unei colaborări. Prietenia cu care am fost primiţi, cantitatea de mijloace de informare care ne-a fost pusă la dispoziţie, ne-a produs o adîncă impresie. Discuţiile purtate cu diferite organizaţii şi servicii romîneşti, ne-au dat o imagine convingătoare a voinţei Romîniei de a stabili relaţii normale, constructive cu întregul popor german. Sîntem adînc impresionaţi de ceea ce am văzut.

Se făcuse ora prînzului. Ne-am luat rămas bun de la oaspeţii noştri iar reporterul fotografic l-a mai reţinut o clipă în faţa Ateneului R.P.R. Motivul: fotografia pe care o puteţi vedea...

E. OBREA
M. ZAMFIR

SPORT

În „Cursa Munţilor"

Cicliştii tineri au răzbit cu succes

„Cursa Munţilor" a fost anul acesta o cursă a tinereţii. Căci cum altfel se poate numi o întrecere la startul căreia se prezintă peste 50 la sută alergători avînd vîrsta între 19—23 ani, iar cel mai bătrîn nu a depăşit 29 ani? Într-un cuvînt, de la primul şi pînă la ultimul, toţi au fost tineri. Este o caracteristică îmbucurătoare, mai ales că peste 90 la sută din aceşti tineri care au „îndrăznit" să se ia la trîntă cu sutele de kilometri şi cu suişurile deosebit de anevoioase (Posada, Bran şi Păltiniş), au sfîrşit cursa cu bine. Mulţi dintre ei s-au războit cu cerbicie, de la primul la ultimul kilometru al fiecărei etape, obţinînd pe alocuri medii orare valoroase: 37, 39 sau chiar 40 km. Doar 7 abandonuri — şi acestea datorate defecţiunilor materiale grave sau unor serioase căzături — arată cu prisosinţă că aceştia (tinerii) au învăţat sa se pregătească temeinic şi că orice cursă, oricare ar fi ea, nu mai constituie o piedică de netrecut.

Un singur tînăr, şi încă cel mai iubit, C. Dumitrescu, maestru al sportului, ciclistul care ne-a făcut să palpităm zi de zi, în timpul desfăşurării „Cursei Păcii", fiind la o jumătate de pas de o mare victorie finală, a făcut o alergare „originală", dacă se poate spune astfel. Într-o singură etapă, a treia şi cea mai grea (Oraşul Stalin—Păltiniş) „tactica" lui, care constituia şi o verificare, aceea de a lăsa grupurile de „evadaţi" să se distanţeze, pornind apoi în urmărirea lor, nu i-a reuşit. Şi tocmai în acea etapă, Dumitrescu nu a găsit resursele necesare să contraatace. Deşi sîntem în principiu de acord cu formula experimentată de el, găsim însă că el a exagerat, fapt care l-a făcut să piardă peste 30 minute într-o singură etapă. Într-o convorbire avută cu el într-una din seri, după desfăşurarea etapei, i-am amintit că el este stimat şi iubit de tinerii noştri, şi ca atare nu-i este îngăduit să alerge cu... capricii, să încerce formule care pot fi periculoase, cum s-a şi dovedit, şi că el are obligaţia morală de a se număra printre animatorii cursei. Dar, aşa cum ne-a şi spus, el ne-a asigurat că nu va mai face asemenea „încercări" şi, că în orice caz, va fi mult mai prudent.

Nu vom insista prea mult asupra performanţelor obţinute de N. Maxim (Dinamo) cîştigătorul pe merit al cursei, Ion Vasile (C.C.A.), locul II, cel mai dîrz adversar al lui Maxim, L. Zanoni (Dinamo), R. Schuster (Dinamo), primul în clasamentul căţărătorilor, C. Tudose (Progresul) un ciclist harnic şi inimos şi mulţi alţii, toţi tineri animatori ai cursei şi alergători consacraţi. Ne vom opri asupra cîtorva nume mai puţin cunoscute pînă acum.

În primul rînd, este vorba de un ciclist cu o supleţe deosebită Petre Gane de la „Energia". Fără să se „sperie" de faptul că alături de el pedalau ciclişti cu frumoase comportări în cursele de peste hotare, Gane a fost mereu pe primele planuri ale cursei, ba chiar şi-a permis să şi atace. La fel au făcut Gh. Văsii (Voinţa) şi I. Costan (Energia). Aurel Şelaru (Dinamo) a trecut categoric în rîndurile fondiştilor de primă categorie, deşi are doar 21 de ani.

Curajul acestor trei ciclişti, care s-au afirmat temeinic în această a doua ediţie a marii competiţii de fond „Cursa Munţilor", nu reprezintă cîteva aspecte izolate, ci este urmarea noii orientări a antrenorilor noştri care au promovat cu curaj elemente mai puţin afirmate şi au pus accentul pe combativitate şi acţiuni personale îndrăzneţe.

Spre regretul cititorilor noştri trebuie să consemnăm numele unor ciclişti tineri sau alţii cu oarecare experienţă de la care aşteptam alte comportări. Este vorba de E. Golgoţzi (Progresul), Gabriel Petrescu (Recolta), M. Alexiu (Energia), I. Minulescu (Recolta), N. Molnar (Locomotiva), V. Dobrescu (Energia), Otto Bosniak (Fl. Roşie), M. Dumitrescu (Energia) cîndva internaţional, şi alţii.

Faptul trebuie să le dea de gîndit, iar pregătirea lor trebuie să se deosebească profund de aceea pe care au făcut-o, dacă vor ca la viitoarele întreceri să se afle şi ei printre cei pe care ciclismul nostru pune bază.

S. SPIREA

Spartachiada de vară

Campionii raionului Cluj

CLUJ (prin telefon). — Stadionul „Gh. Gheorghiu-Dej" din Cluj a primit zilele trecute oaspeţi de seamă, concurenţii la faza raională a Spartachiadei de vară a tineretului. Tinerii din Pînticiu, Baciu, Sărata, Jucu, Vultureni, Suceagu s-au prezentat hotărîţi să ocupe locuri fruntaşe pentru a se califica astfel la faza regională a Spartachiadei care va avea loc între 3—5 august la Cluj. Chiar dacă rezultatele obţinute nu sînt extraordinare merită să fie reţinut voinţa de a învinge care a animat pe fiecare concurent. Şi apoi mai trebuie subliniat un lucru: mulţi tineri au făcut cunoştinţă cu sportul în cadrul acestei întreceri.

Nu poate fi trecută cu vederea munca depusă de tovarăşul Mihai Măriuţ de la G.A.S. Cojocna care a mobilizat pe toţi tinerii acestei gospodării de stat să participe la concursurile Spartachiadei de vară. Rezultatele muncii acestuia nu s-au lăsat aşteptate şi unii tineri din Cojocna au ocupat locuri fruntaşe. Astfel tînărul Alexandru Gorgan din cadrul gospodăriei a alergat 100 m plat în 12"7/10 şi a sărit în lungime 5,50 m. S-au remarcat de asemenea şi tînărul ţăran muncitor Alexandru Rapolţi din comuna Pînticiu care a parcurs 800 m. în 2'29"4/10 şi a aruncat greutatea peste 8 m.

La ciclism probele respective au fost cîştigate de către Turos Akos din comuna Baciu şi de către Florica Fenesan din comuna Floreşti.

Întrecerea feminină de handbal a fost cîştigată de către tinerele ţărănci muncitoare din Suceagu iar tinerii din Juc au cîştigat titlul de campioni raionali ai Spartachiadei la oină.

Anunţ

Şcoala medie tehnică de petrol nr. 1 din Cîmpina în baza H.C.M. nr. 91/1955, a devenit Şcoală profesională de ucenici şi Şcoală tehnică de maiştri avînd sarcina să pregătească cadre de muncitori calificaţi şi maiştri pentru meseriile legate de industria petroliferă.

Şcoala dispune de un local încăpător, cu săli de clasă, laboratoare şi ateliere, sală de bibliotecă, sală de gimnastică, terenuri de sport etc. putîndu-se asigura instruirea teoretică şi practică a elevilor în condiţiuni foarte bune.

Şcoala dispune de asemenea de internat şi cantină pentru elevii interni.

Şcoala pregăteşte cadre de muncitori în următoarele meserii:

Sondor granic, pregăteşte muncitori calificaţi pentru conducerea echipelor de la sondele de foraj şi producţie. **Mecanic utilaj foraj extracţie**, pregăteşte muncitori calificaţi care montează, întreţin şi repară instalaţiile sondelor de foraj şi producţie. **Mecanic pompe şi compresoare**, pregăteşte mecanici pentru montarea, întreţinerea şi deservirea pompelor şi compresoarelor precum şi pentru repararea acestora în atelier. **Mecanic motoare cu ardere internă**, pregăteşte muncitori calificaţi pentru deservirea motoarelor cu ardere internă din schelele petrolifere şi repararea lor în uzinele mecanice. **Lăcătuş conducte**, pregăteşte muncitori calificaţi pentru montarea şi deservirea conductelor care formează reţeaua de alimentare a schelelor şi rafinăriilor de petrol. **Distilator-rafinator**, pregăteşte muncitori calificaţi pentru deservirea instalaţiilor de distilare şi rafinare a ţiţeiului.

Condiţii de admitere: Admiterea în şcoală se face pe bază de examen în ordinea mediilor obţinute.

Se pot înscrie la examenul de admitere absolvenţi ai şcolii de 7 ani.

Limita de vîrstă este de 14-16 ani împliniţi la 1 septembrie 1956.

Pentru meseria de „sondor granic" se cere vîrsta de 16-18 ani.

Înscrierile la examenul de admitere se fac la sediul şcolii fie direct, fie prin poştă, pe baza unei cereri însoţită de următoarele acte:

— certificatul de naştere (copie legalizată)

— certificatul de studii

— certificatul de sănătate eliberat de dispensar, spital sau policlinică. În care se va specifica rezultatul analizei sîngelui şi al radioscopiei pulmonare.

— actul de stare materială a părinţilor sau susţinătorilor legali.

Data examenului de admitere se va anunţa prin presă şi radio.

Pentru perioada examenului elevii care nu sînt din localitate primesc cazare şi masa la cantina şcolii, contra cost.

Examenul de admitere constă din următoarele probe:

— Limba romînă, scris şi oral.

— Matematici, scris şi oral.

Examenul se va da din materia claselor V-VII.

Pentru meseria „sondor granic" durata de şcolarizare este de 2 ani iar pentru celelalte meserii de 3 ani.

ŞCOLARIZAREA ESTE COMPLECT GRATUITĂ, elevii avînd întreţinerea complectă în şcoală. De asemenea primesc articole de îmbrăcăminte şi igienă corporală.

Absolvenţii şcolii profesionale au dreptul, după un stagiu în producţie de 2-3 ani conform H.C.M. Nr. 91/1955, să urmeze cursurile şcolii tehnice de maiştri, iar din şcoala de maiştri, mai departe, în învăţămîntul superior.

„Clădim al luminii far"

(Urmare din pag. 1-a)

negricios, înalt, cu o faţă de copil. Are numai 17 ani. După cinci ore de lucru făcuse norma şi aproape 80 la sută în plus.

— Pînă diseară, — m-a asigurat şeful brigăzii, — ajunge la 250 la sută.

Cu ajutorul colectivului

Cine crede că brigada înseamnă numai muncă se înşeală. Brigada este totodată o şcoală de educaţie cetăţenească. Bineînţeles, atunci cînd cei care conduc brigada înţeleg necesitatea acestei laturi a muncii cu brigadierii. Pe şantierul „Casei Scînteii" s-a putut constata că comandamentul brigăzilor dă o atenţie serioasă acestei probleme.

...Gheorghe Suvac nu a venit pe şantier cu intenţia de a munci serios. A crezut că se repartizează la tîmplărie şi dorinţa i-a fost satisfăcută. Dimineaţa se scula odată cu ceilalţi, pleca la lucru, apoi pleca zicea el, spre locul de muncă. Cum era singurul brigadier la tîmplărie, cîtva vreme nimeni n-a ştiut ce face. Iar Suvac se plimba [illegible]. După o lună avea realizat doar 40 de ore de muncă. Cu banii luaţi nici n-a putut plăti masa primită la cantină. Cînd s-a aflat, [illegible] apoi au hotărît să mai încerce. Suvac a fost mutat în echipa pe care o conducea utemistul Poienaru. Şi-a luat angajamentul că nu va mai chiuli. Brigadierii îl criticau ori de cîte ori o lua din nou pe vechea pantă. Astăzi Gheorghe Suvac e unul dintre cei mai buni brigadieri. Lucrează serios, a învăţat meseria de dulgher şi de curînd a fost primit în U.T.M.

Şi un alt caz:

Constantin Ludoşan a crescut în fosta mahala Ferentari. Cînd a venit pe şantier, a crezut că şi aici îi va merge ca printre prietenii lui, unde care mai de care făcea pe „şmecherul". Toată ziua [illegible] se ţinea de scandaluri, la cantina cerea în gura mare să fie primul servit, iar la lucru era printre ultimii. Succesul pe care el — „băiat şmecher" — îl aştepta, nu a venit. Dimpotrivă. Ceilalţi brigadieri, pe zi ce trecea îl priveau mai cu răceală. Odată s-a certat cu un brigadier şi l-a luat la bătaie în sala de mese. A fost stropul care a răsturnat întregul pahar. La prima adunare generală a utemiştilor cazul lui Ludoşan a fost discutat. Brigadierii Gheorghe Petrescu, Dumitru Dobzucea, Constantin Alexe şi mulţi alţii l-au criticat. Pentru prima oară Ludoşan s-a simţit ruşinat de faptele sale. El este acum brigadier disciplinat şi munceşte din ce în ce mai bine. În ultima lună a dat în medie 125 la sută peste plan.

„Avem nevoie de cîntece"

Aşa muncesc şi trăiesc brigadierii de la „Casa Scînteii". Însemnările mele, fără îndoială, nu reuşesc într-un spaţiu atît de redus să redea amploarea muncii lor.

...Odată, am ascultat pe şantier un cîntec. Îl cînta brigada lui Petre Sultan:

„Tineretul Capitalei a primit în dar
Să construiască mai iute al luminii far.
Şantierul e al nostru şi noi îl iubim,
Fiindcă în el, cu mîndrie, Scînteia clădim."

Dacă aceste rînduri vor ajunge sub ochii unui poet, ai unui critic, ai unui estet, desigur, vor găsi în ele nenumărate lipsuri din punct de vedere artistic. Dar nu asta-i principalul. Important e că în ele brigadierii — nepricepuţi în ale poeziei — au pus tot sufletul lor tineresc.

— De unde aţi învăţat cîntecul? l-am întrebat.

— Noi l-am făcut.

— Cine „noi"?

— Întreaga brigadă. Ce să-i faci, avem nevoie de cîntece noi, dar nu sînt.

„Avem nevoie de cîntece". Cît de frumos şi de simplu sună aceste cuvinte spuse de un brigadier! Da, brigadierii au nevoie de cîntece despre viaţa lor, despre munca lor, despre inimile lor tinere, pline de dragoste şi elan, cîntece cu care să meargă la muncă, cu care să construiască. Ei vă aşteaptă pe voi, poeţi şi compozitori, să li le dăruiţi. Fiţi siguri — ei le merită cu prisosinţă!

DAN LAZĂRESCU

O nouă maşină-agregat prelucrătoare

ORAŞUL STALIN — La uzinele „Steagul Roşu" din Oraşul Stalin a intrat de curînd în funcţiune o nouă maşină-agregat prelucrătoare, realizată pentru prima dată în ţara noastră şi care va forma cea dintîi unitate dintr-o linie tehnologică.

Agregatul 21 — cum este denumită această maşină-unealtă — a fost proiectat în cadrul uzinelor. Avînd experienţa cîştigată la proiectarea şi construirea combinei pentru prelucrarea carcaselor de electromotoare, colectivul de specialişti de la uzinele „Steagul Roşu" şi-a asumat sarcina proiectării agregatului şi construirea părţilor electrice şi hidraulice, precum şi punerea lui în funcţiune. Agregatul a fost executat în construcţie sudată şi numai cu materiale din ţara noastră. Din calculele specialiştilor, rezultă că investiţiile necesare pentru executarea unui astfel de agregat sînt mai mici decît costul maşinilor universale folosite în prezent în industrie. Numărul lucrătorilor necesari pentru executarea operaţiilor pe agregat este de asemenea cu mult mai mic. Operaţiile la noul agregat se vor face de circa 8 ori mai repede decît cu maşinile universale.

Suprafaţa ocupată de maşina agregat este de numai 3,42 m.p., în timp ce celelalte maşini folosite acum ocupă o suprafaţă de 12 m.p.

Realizarea noului agregat deschide noi posibilităţi în construcţia unor astfel de maşini-agregate de mare productivitate în ţara noastră.

Telegramă din Berlin

Klaus Haupt din nou în libertate

In vraful de corespondenţe, sosite ieri la redacţie se afla şi o telegramă venită din Berlin cu următorul cuprins:

„Iubiţi prieteni, vouă şi tuturor cititorilor ziarului care aţi militat pentru eliberarea mea, vă trimit mulţumiri din inimă".

Telegrama este semnată de Klaus Haupt.

In fotografie: *bucuria revederii cu mama sa*

Forţa solidarităţii internaţionale a contribuit la eliberarea din temniţă a acestui tînăr.

...25 mai 1956. Intr-o sală a tribunalului din Dortmund (Germania occidentală) venise să asiste la procesul tînărului patriot Gerhard Deumlich şi Klaus Haupt — redactor la ziarul „Junge Welt" — organul central al F.D.J. („Tineretul Liber German") din R.D. Germană. In timp ce îşi lua notiţe asupra desfăşurării procesului, fără nici un motiv, Klaus Haupt a fost evacuat cu forţa din sală. Cîteva minute după aceasta a fost şi arestat. N-a avut nici măcar răgaz să înştiinţeze redacţia de cele petrecute.

Pe scurt astfel s-au petrecut faptele.

Autorităţile de la Bonn s-au temut desigur de prezenţa în sala tribunalului de la Dortmund a unui tînăr ziarist democrat, militant pentru cauza dreptăţii şi adevărului; ele s-au temut că tineretul german va lua cunoştinţă de substratul înscenărilor judiciare atît de frecvente în Germania occidentală împotriva tinerilor patrioţi adversari ai militarismului, luptători pentru pace, unitate şi democraţie. In acelaşi timp, gestul autorităţilor vest-germane poate fi interpretat ca un mijloc de intimidare a celor ce vor mai îndrăzni să informeze obiectiv opinia publică germană asupra unor fapte arbitrare ale Bonn-ului.

Vestea arestării samavolnice a tînărului Klaus Haupt a umplut de indignare inimile tinerilor patrioţi germani. Protestului hotărît al acestora s-a adăugat cel al tinerilor ziarişti din ţările democrate precum şi al tinerilor prieteni din numeroase ţări, care au cerut eliberarea lui Klaus Haupt.

La 17 iulie, Klaus Haupt şi-a recăpătat libertatea. Impărtăşim bucuria tuturor prietenilor săi şi-i urăm mult succes în lupta pentru cauza adevărului şi păcii.

De peste HOTARE

Consfătuirea lucrătorilor din agricultura Siberiei

NOVOSIBIRSK 24 (Agerpres). TASS transmite: In oraşul Novosibirsk s-a deschis consfătuirea lucrătorilor din agricultura Siberiei. Peste 2.000 reprezentanţi ai regiunilor Irkutsk, Novosibirsk, Omsk, Tiumen şi altor regiuni, ţinuturi şi republici autonome din Siberia s-au strîns pentru a discuta împreună îndeplinirea sarcinilor curente ale colhozurilor, S.M.T.-urilor şi sovhozurilor. Cei de faţă au întîmpinat cu căldură apariţia în Prezidiu a lui N. S Hruşciov, prim secretar al C.C al P.C.U.S., şi N. I. Beliaev, secretar al C.C. al P.C.U.S.

Consfătuirea a fost deschisă de către N. I. Beliaev, care a rostit o scurtă cuvîntare. Apoi M. A Iasnov, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.F.S.R., a prezentat raportul „Cu privire la stringerea recoltei, starea creşterii animalelor şi asigurarea îndeplinirii planului de colectări de produse agricole pe anul 1956".

După raport au avut loc discuţii la care au luat cuvîntul conducători ai organizaţiilor de partid şi directori de S.M.T.-uri şi sovhozuri.

Participanţii la consfătuire au întîmpinat cu căldură cuvîntarea lui T. S. Malţev, membru al Academiei Unionale de Ştiinţe agricole „V. I. Lenin" care lucrează în colhozul „Zaveti Lenina". El şi-a împărtăşit din experienţa sa de obţinere a unor recolte bogate în regiunile secetoase de dincolo de Urali.

Consfătuirea îşi continuă lucrările.

Vizita delegaţiei guvernamentale sovietice în oraşul Lodz

LODZ 24 (Agerpres). — P.A.P. transmite: Delegaţia guvernamentală sovietică alcătuită din tovarăşii N. A. Bulganin, G. K. Jukov, D. S. Korotcenko, A. I. Snecikus şi P. K. Ponomarenko care a sosit pentru a participa la sărbătorirea celei de a 12-a aniversări a Zilei Renaşterii Poloniei, a vizitat la 23 iulie oraşul Lodz — centru al industriei textile din R.P. Polonă.

In sala sporturilor din raionul Widzowa, cea mai mare sală din Lodz. a avut loc un miting cu prilejul sosirii delegaţiei guvernamentale sovietice.

Mitingul a fost deschis de M. Tatarkuwna — prim secretar al Comitetului orăşenesc al P.M.U.P. In numele clasei muncitoare, intelectualităţii, femeilor şi tineretului din Lodz, vorbitoarea a salutat cu căldură delegaţia guvernamentală sovietică.

Apoi a luat cuvîntul N. A. Bulganin şeful delegaţiei guvernamentale a Uniunii Sovietice.

In numele muncitorilor sovietici şi al tuturor oamenilor muncii din U.R.S.S., N. A. Bulganin a transmis un salut frăţesc locuitorilor oraşului Lodz.

In numele celor prezenţi, M. Tatarkuwna a mulţumit cordial lui N. A. Bulganin pentru cuvintele calde de salut transmise oamenilor muncii din Lodz.

In aceeaşi zi delegaţia guvernamentală sovietică împreună cu persoanele care o însoţesc s-a întors la Varşovia.

★

VARŞOVIA 24 (Agerpres). — P.A.P. transmite:

La 24 iulie a sosit la Cracovia delegaţia guvernamentală sovietică în frunte cu N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

Puternice greve în Anglia şi Italia

LONDRA 24 (Agerpres). — Toate agenţiile de presă occidentale au transmis în cursul zilei de luni numeroase ştiri cu privire la marea grevă a muncitorilor de la 13 importante uzine ale trustului de automobile „British Motor Corporation", grevă începută în dimineaţa zilei de 23 iulie.

Intr-o declaraţie făcută corespondentului agenţiei France Presse, preşedintele comitetului de grevă din Birmingham, Jack William, şi-a exprimat convingerea că în cursul zilelor viitoare toţi muncitorii de la uzinele trustului „British Motor Corporation" se vor alătura greviştilor Jack William a reamintit caracterul just al acestei greve arătînd că muncitorii au întrerupt lucrul cerînd reprimirea în slujbă sau acordarea unor compensaţii corespunzătoare celor 6.000 de tovarăşi ai lor concediaţi recent de direcţia trustului, precum şi stabilirea faptului că pe viitor concedierile nu vor mai putea fi făcute fără a se discuta în prealabil cu reprezentanţii muncitorilor.

ROMA 24 (Agerpres). — După cum anunţă agenţia France Presse în noaptea de luni spre marţi a început greva de 24 ore a muncitorilor feroviari din Italia.

Această grevă, la care participă aproximativ 200.000 de muncitori paralizează întregul trafic feroviar al Italiei.

Agenţia France Presse subliniază că muncitorii feroviari au declarat grevă cerînd satisfacerea revendicărilor lor economice şi în semn de protest împotriva declaraţiei făcute săptămîna trecută de ministrul de finanţe italian care a respins revendicările muncitorilor feroviari afirmînd că ele ar depăşi posibilităţile financiare ale statului.

Dineu oferit de C.C. al P.C.F. în cinstea delegaţiilor la Congres

PARIS 24 (Agerpres). — TASS transmite: Comitetul Central al Partidului Comunist Francez a oferit în seara zilei de 23 iulie un dineu în cinstea delegaţiilor partidelor comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, care au asistat la cel de al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Francez. Membrii delegaţiilor au fost salutaţi de Maurice Thorez, secretarul general al C.C. al P. C. Francez. In numele delegaţiilor partidelor comuniste şi muncitoreşti, M. A. Suslov, membru al Prezidiului şi secretar al C.C. al P.C.U.S., conducătorul delegaţiei P.C.U.S., a rostit un cuvînt de răspuns. Dineul s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială, tovărăşească.

Noi operaţiuni militare în Algeria

ALGER 24 (Agerpres). — Potrivit ştirilor transmise de agenţia France Presse, în cursul ultimelor 48 de ore forţele militare şi poliţia franceză au lansat o nouă ofensivă în Algeria. Cele mai grele lupte au avut loc în regiunea Constantine, Oran şi Bone. In cursul operaţiunilor de „curăţire" desfăşurate de trupele franceze în regiunea Tlemcen, unde au avut loc lupte corp la corp, au fost ucişi 64 de algerieni.

In timp ce la Tlemcen se desfăşura această mare operaţiune militară, poliţia franceză a efectuat în localităţile Ain Sefra şi Lamoricire peste 2.000 de arestări

In regiunea Constantine luptele cele mai înverşunate au avut loc în apropiere de Djilelli, unde algerienii au pierdut 31 de oameni.

In total în cursul zilei de 23 iulie trupele franceze au ucis aproape 100 de oameni.

Nasser: Egiptul va şti să-şi apere deplina sa independenţă

CAIRO 24 (Agerpres).— TASS transmite: La 24 iulie a avut loc la Mustorod, suburbie a oraşului Cairo, ceremonia inaugurării rafinăriei de stat şi a conductei de petrol Suez-Cairo.

Cu acest prilej, preşedintele Nasser a rostit o cuvîntare în care a subliniat importanţa industrializării ţării în interesul asigurării independenţei economice, măririi producţiei şi ridicării nivelului de trai al populaţiei.

Dacă la Washington se face zarvă şi se susţine fără nici un fel de scrupule că economia Egiptului este şubredă — a continuat Nasser — atunci le răspundem din Cairo: Nu veţi reuşi să ne înrobiţi. Noi ne cunoaştem scopurile şi ne urmăm calea, calea libertăţii, onoarei şi demnităţii. Cei de la Washington să spună tot ce vor. Noi le răspundem că nu vom permite niciodată imperialiştilor să ne impună dominaţia lor politică, militară sau economică. Noi nu ne vom supune nici dolarului, nici forţei. Egiptul va şti să-şi apere deplina sa independenţă. Noi ne bizuim numai pe forţele noastre. Noi am şi obţinut succese şi vom învinge!

In 24 de ore

LONDRA. Membrii delegaţiei Sovietului Suprem al U.R.S.S. condusă de E. A. Furţeva, membru al Comisiei pentru propuneri legislative a Sovietului Uniunii. a avut la 24 iulie o întrevedere cu Sir Anthony Eden, primul ministru al Marii Britanii, şi cu Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe.

PARIS. In şedinţa din seara zilei de 23 iulie, Adunarea Naţională franceză a examinat în a doua citire proiectul de lege cu privire la bugetul cheltuielilor civile pe anul 1956, proiect care a fost trimis înapoi de către Consiliul Republicii. S-a căzut de acord asupra mai multor amendamente de însemnătate secundară, aduse acestui proiect de Consiliul Republicii. Preşedintele Consiliului de Miniştri, Guy Mollet, a pus apoi chestiunea încrederii în guvern, cerînd adoptarea articolului 12 care prevede introducerea de impozite pentru transportul de mărfuri pe apă şi auto, precum şi a proiectului de lege în ansamblu. Votul va avea loc la 25 iulie.

BELGRAD. Prinţul Cambodgiei, Norodom Sianuk, care a vizitat Iugoslavia, l-a invitat în numele regelui Cambodgiei, pe Iosip Broz Tito, preşedintele R.P.F. Iugoslavia, să viziteze Cambodgia. Preşedintele Tito a acceptat invitaţia.

VARŞOVIA. La 24 iulie pe aeroportul din Varşovia a aterizat avionul sovietic cu reacţie pentru călători „TU—104".

Inmînarea Apelului Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la dezarmare S.U.A, Italiei şi Greciei

WASHINGTON 24 (Agerpres). TASS transmite: La 24 iulie G. N. Zarubin, ambasadorul U.R.S.S. la Washington l-a vizitat pe H. Hoovez-jr., secretar de stat ad-interim al S.U.A. şi i-a înmînat textul Apelului cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem al U.R.S.S. parlamentelor tuturor ţărilor pentru a fi predat lui R. Nixon, preşedintele senatului şi lui S. Rayburn, preşedintele Camerei reprezentanţilor.

Tot odată, au fost predate scrisorile lui P. P. Lobanov, preşedintele Sovietului Uniunii, şi a lui V. T. Laţis, preşedintele Sovietului Naţionalităţilor, adresate lui R. Nixon şi S. Rayburn, care exprimă speranţa că Congresul S.U.A. va acorda atenţia cuvenită problemei de cea mai mare importanţă, căreia îi este consacrat Apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S.

După vizita făcută la Departamentul de stat, ambasadorul U.R.S.S. a făcut reprezentanţilor presei o declaraţie în care a expus conţinutul Apelului Sovietului Suprem al U.R.S.S. şi a subliniat că, după cum se spune în Apel, datoria sfîntă a parlamentelor tuturor ţărilor este luarea unor măsuri eficace în vederea încetării cursei înarmărilor.

★

Textul Apelului cu privire la dezarmare a mai fost înmînat la 23 iulie ministrului Afacerilor Externe al Italiei. La 24 iulie i s-a înmînat ministrului Afacerilor Externe al Greciei o scrisoare în legătură cu acelaşi Apel.

Cuvîntarea lui Eden în Camera Comunelor

LONDRA 24 (Agerpres). — TASS transmite: Deschizînd luni dezbaterile din Camera Comunelor asupra problemelor de politică externă, primul ministru Anthony Eden a subliniat în cuvîntarea sa că în ultimele şase luni au avut loc numeroase evenimente importante, printre care şi vizita conducătorilor sovietici la Londra în aprilie a.c.

Referindu-se la problema armei nucleare Eden a repetat cunoscuta sa teză despre rolul acestei arme ca „factor de înfrînare", care se reduce în esenţă la negarea adevărului evident că cursa înarmărilor nucleare nu face decît să împiedice întărirea păcii. Eden a susţinut că un război modern este „de neconceput fără folosirea armei cu hidrogen şi atomice, cu toate urmările care decurg din aceasta" şi că conştiinţa acestui fapt „exercită în prezent o influenţă puternică în favoarea păcii"

Potrivit afirmaţiilor lui Anthony Eden, tocmai de acest fapt este legată „convingerea tot mai puternică că războiul este puţin probabil".

„Faptul că două mari puteri mondiale dispun de această armă (nucleară — n.r.) şi că în curind şi noi vom dispune de ea, a continuat Eden, obligă să se facă anumite reconsiderări în domeniul militar... Ne străduim să reevaluăm necesităţile strategice actuale împreună cu aliaţii noştri şi în cadrul uniunilor noastre". In această ordine de idei, Eden a dat asigurări că politica guvernului englez „se bazează trainic, ca şi pînă acum, pe relaţii extrem de strînse cu Commonwealth-ul, cu Statele Unite şi cu Europa occidentală".

Eden şi-a expus apoi părerea cu privire la politica Uniunii Sovietice şi ţărilor de democraţie populară, amintind între altele de lichidarea cultului personalităţii şi a urmărilor sale. El a subliniat năzuinţa guvernului sovietic de a obţine îmbunătăţirea relaţiilor internaţionale şi şi-a exprimat speranţa că acest lucru „se va reflecta tot mai mult în domeniul politicii externe" Eden a adăugat că preferă aşa numita primejdie a „concurenţei sovietice (adică a întrecerii economice — n. r.) primejdiei unui război mondial".

După cum a declarat Eden, evoluţia evenimentelor permite să se tragă concluzia că „primejdia unui război în Europa şi primejdia unui război mondial slăbeşte" şi că „acţionează influenţe care pot contribui la micşorarea încordării". Trecînd la problema germană, Eden a expus din nou poziţia puterilor occidentale care, după cum se ştie, a dus la un impas în rezolvarea acestei probleme.

Cu acest prilej el a declarat că propunerile prezentate anul trecut de puterile occidentale la conferinţa de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri „nu ar fi fost condiţionate de includerea Germaniei unificate în N.A.T.O.".

Intrerupîndu-l pe Eden, laburistul A. Robens a arătat că datele Cărţii Albe a Angliei cu privire la propunerile prezentate la Geneva, creează cu totul altă impresie.

Vorbind în continuare despre problema experienţelor cu armele nucleare, Eden nu s-a declarat de acord cu propunerile privind interzicerea imediată a acestor experienţe. El şi-a exprimat totuşi dorinţa „de a se elabora cea mai bună metodă de limitare a acestor experienţe şi de controlare a lor" şi a declarat că guvernul englez „este gata să examineze această problemă independent de un acord cu privire la dezarmare". Potrivit afirmaţiilor lui Eden el nu are „idei preconcepute în privinţa proporţiilor acestei limitări, asupra cărora statele ar putea să cadă de acord, neţinînd seama de faptul că ele trebuie să fie destul de echitabile pentru toate părţile interesate".

In încheiere, Eden a subliniat că în ultimii doi ani s-a produs o modificare însemnată în perspectivele internaţionale. „In atmosfera în care teama de război a devenit mai puţin apăsătoare, a declarat el, se pot ivi posibilităţi de a asigura o mai mare încredere, de care depinde pacea..."

★

Vorbind în numele opoziţiei laburiste deputatul Robens a subliniat că problema germană poate fi rezolvată cel mai repede prin încheierea unui pact general european de securitate colectivă şi prin înfăptuirea dezarmării cu controlul corespunzător. Anglia, a declarat el, trebuie să înceapă tratative cu celelalte puteri occidentale pentru a aborda într-un mod nou această problemă.

Robens a arătat că este de asemenea necesar „un nou mod de a aborda" şi politica faţă de Orientul Apropiat. „Nu trebuie să ne gîndim la Orientul Apropiat, a spus el, ca la un fel de posesiune engleză". După cum a spus Robens, ar fi o mare greşală dacă s-ar încerca să se acorde ajutor economic prin sistemul pactelor şi alianţelor militare. Vorbitorul şi-a exprimat părerea că ţărilor din Orientul Apropiat trebuie să li se acorde acest ajutor prin intermediul O.N.U.

Referindu-se la problemele Extremului Orient, Robens a declarat că laburiştii sînt ferm convinşi că Republicii Populare Chineze trebuie să i se acorde locul ce-i revine în Organizaţia Naţiunilor Unite. Robens a cerut guvernului englez să insiste „în modul cel mai hotărît" asupra acestui lucru.

★

Mai mulţi membri ai Camerei Comunelor care au luat parte la dezbaterile asupra problemelor de politică externă, au salutat hotărîrea primului ministru Eden de a face în primăvara anului viitor o călătorie la Moscova.

Conferinţe

Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. şi Comitetul Orăşenesc U.T.M. Bucureşti organizează miercuri la ora 20, în grădina Casei Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. din str. Batişte nr. 16, un simpozion cu tema: „Studiem în U.R.S.S.", vor lua cuvîntul; Lucia Simion şi Alexandrina Niculescu, de la Institutul Politehnic din Kiev, şi Nicolae Stancu, de la Institutul pentru relaţii internaţionale din Moscova. Va rula apoi filmul documentar „Universitatea M. V. Lomonosov" din Moscova şi filmul artistic „Lecţia vieţii".

★

Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la naşterea lui Bernard Shaw, Institutul Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea organizează la Casa Ziariştilor, în ziua de 27 iulie, ora 19, o conferinţă despre viaţa şi opera marelui dramaturg englez pe care o va ţine W. Siegfried, maestru emerit al artei din R.P.R.

Conferinţa va fi urmată de un program artistic.

(Agerpres)

SPECTACOLE

TEATRE: **Operetă** (Teatrul de vară „I. V. Stalin") 19,30: Casa cu trei fete; **Evreiesc de Stat** (grădina de vară din str. Mircea Vodă 5) 20: Hai să rîdem; **Teatrul de Estradă al Sfatului Popular al regiunii Bucureşti** (Arenele Libertăţii) 20,30: Cîntecul Bărăganului; **Teatrul de Stat Piteşti** (sala teatrului Tineretului) 20,30: Paharul cu apă; **Teatrul de varietăţi** 20,30: Sofia-Bucureşti.

CINEMATOGRAFE: **Patria, Bucureşti, Gh. Doja, Al. Sahia**: Roşu şi negru; **Magheru, V. Alecsandri, Infrăţirea între popoare, Elena Pavel, Doina, Arta, G. Coşbuc**: Iartă-mă; **Republica, Filimon Sîrbu, I. C. Frimu, 8 Martie, T. Vladimirescu, 23 August, Libertăţii**: Contele de Monte Cristo (seria a II-a); **Maxim Gorki**: Peripeţiile bravului soldat Sweik; **Timpuri Noi**: Sărbătoarea poporului leton, Expoziţia industriei meşteşugăreşti indiene. După faptă şi răsplată, Dans ţigănesc, Artiştii pădurii; **Lumina, Vasile Roaită, Unirea**: Contele de Monte Cristo (seria I-a); **Central, 1 Mai**: Dragoste pierdută; **Victoria, Popular, 8 Mai**: Amanţii din Toledo; **Tineretului**: Bel Ami; **Al. Popov**: Jan Hus; **Griviţa**: O sărutare furată; **Cultural**: Un pahar cu bere; **C. David**: Mîine va fi prea tîrziu; **Munca**: Serenada străzii; **Carpaţi**: O aventură la castel; **Mioriţa**: Ali Baba şi cei 40 de hoţi, complectare: N. Grigorescu; **Moşilor**: Chitarele dragostei; **Donca Simo**: Accidentul; **Ilie Pintilie**: Maxim Mincinună; **M Eminescu**: Vagabondul (seria II a); **Volga**: Poemul pedagogic; **N. Bălcescu**: Sarea pămîntului; **Olga Bancic**: Pe răspunderea mea; **Aurel Vlaicu**: Melodii nemuritoare.

Răspuns la întrebările cititorilor

Cine sînt conducătorii noului Wehrmacht

De curînd, Bundestagul de la Bonn a adoptat proiectul noii legi privind introducerea serviciului militar. Insufleţite de acest act, forţele reacţionare de la Bonn se străduiesc să pună cît mai repede pe picioare noua armată revanşardă vest-germană. In legătură cu aceasta, mai mulţi cititori s-au adresat redacţiei noastre pentru a afla cine sînt conducătorii armatei revanşarde din Germania occidentală. Pentru a răspunde la întrebările cititorilor, publicăm astăzi articolul primit prin redacţia ziarului „Junge Welt" organul Tineretului Liber German din R.D.G.

★ ★

A trecut mai mult de jumătate de an, de cînd din lada de gunoi fascist a ieşit prima duzină de ofiţeri germani. Erau îmbrăcaţi în uniforma N.A.T.O. Arătau cam prăfuiţi, dar la fel de băţoşi, cu aceeaşi ridicolă privire de cuceritori ai lumii ca în urmă cu două decenii. In impozantul garaj din curtea Ministerului de Război de la Bonn, noii numiţi comandanţi — mai ieri purtători ai crucii de fier decernată de al treilea Reich — au fost rebotezaţi de preşedintele Germaniei occidentale primind dreptul de comandă militară. In timp ce complectarea numărului de 500.000 de mercenari programaţi drept contribuţie vest-germană la Uniunea agresivă a Atlanticului de Nord (N.A.T.O.) nu a progresat prea mult, în Germania occidentală se duce bătălia pentru adunarea comandanţilor de profesie, obosiţi probabil de prea multă pace. Să nu vă închipuiţi însă că este aşa de uşor să devii ofiţer în armata revanşarzilor vest-germani. Multe nelegiuiri trebuie să fi făptuit ca să poţi beneficia de graţia domnilor din comitetul de experţi. In acest comitet şi-au dat întîlnire mulţi indivizi cu faima prea puţin atrăgătoare: generalul în retragere Albert Kuntzen, fost şef de secţie al personalului armatei din timpul lui Hitler; Helmut von Grolmann, general-locotenent, faimosul şef al statului major de ocupaţie din Ucraina de sud; Fridolin von Senger und Etterlin, asasinul muncitorilor din timpul Republicii de la Weimar, avansat de Hitler la rangul de general comandant al corpului XIV tancuri. Sînt nume răsunătoare care ascund în ele fapte odioase. Guvernanţii de la Bonn şi-au pus drept scop să găsească ofiţeri în proporţie de 83 la sută foşti nazişti pentru a instrui „cum se cuvine" pe cei pe care Adenauer îi recrutează pe baza legii obligatorii adoptate de curînd.

Comitetul menţionat a emis „directive pentru angajarea de ofiţeri". Acest comitet nu a întîrziat să declare că nu există „nici un fel de rezervă" pentru reangajarea de la colonel în jos a ofiţerilor din faimoasele detaşamente S.S.

Se cercetează şi activitatea de după război şi nu se ascunde faptul că mult cunoscuta organizaţie fascistă „Căştile de oţel" au cartea de vizită ca fiind o bună instituţie ce-ţi poate oferi certificat de bună purtare. Prima condiţie este binelnţeles, recunoaşterea „orînduirii libere democrate" a Bonn-ului, recunoaşterea stăpînirii nelimitate a marilor monopolişti şi iunkerilor asupra poporului muncitor.

In pofida regulilor administrative, nu totul decurge însă fără dificultăţi. Ar putea oare să admită un fost-general-maior de pildă, ca un colonel ce i-a fost subordonat în timpul războiului să-i fie acum şef? S-a mai întîmplat că, din cauza prea marelui număr de oferte, cîteva persoane recomandate de Adenauer şi ministrul de război Blank pentru locuri de înaltă comandă să fie admişi ca funcţionari civili în Ministerul de război. Cei ţinuţi în rezervă au dat alarma. Adenauer a soluţionat favorabil cauza acestor „dezavantajaţi", dînd ordin ca ei să fie numiţi neîntîrziat în „posturile corespunzătoare capacităţii lor". Nu este admisibil — s-a gîndit Adenauer — ca „experienţe militare valoroase, adunate în decurs de două războie să fie ţinute inactive".

Printre cei care în timpul menţionatelor neînţelegeri se făleau cu meritele lor şi pe care Adenauer îi consideră „absolut necesari" se numără generalul de tancuri Claub. El e soldat din anul 1914. In anul 1921, Claub în calitate de comandant al corpului de voluntari angajat de junkeri şi industriaşi, a dat ordin să fie împuşcaţi muncitori revoluţionari în Silezia. Această reputaţie a lui Claub i-a creat un atu pe lîngă Hitler. Ordonînd asasinate şi jafuri, generalul-criminal a cutreerat toată Europa în goană după decoraţii şi posturi, fiind împopoţonat de către Hitler cu „briliante, spade şi frunze de stejar la crucea de cavaler".

Un altul, fostul ofiţer de stat major Fett, de mulţi ani şef de secţie în Ministerul de război de la Bonn, a fost în timpul lui Hitler şeful secţiei de organizare, post cu care Fett a sfîrşit în ziua în care şeful său de atunci, generalul-maior Stieff a fost spînzurat. Actualmente i s-a rezervat lui Fett acelaşi post.

Al treilea în această asociaţie, recomandat de Adenauer foarte călduros, este fostul colonel de stat major contele Kielmannsegg. Kielmannsegg este considerat drept un devotat ofiţer hitlerist care „va face cinste şi noii armate". In cartea sa, apărută cu cîtva timp în urmă în vitrinele librăriilor vest-germane „Tancuri între Atlantic şi Varşovia", Kielmannsegg descrie agresiunea împotriva Poloniei cu următoarele cuvinte: „Nu am fi trebuit să fim soldaţi germani, dacă... nu ne-am fi bucurat". Ordinul lui Adenauer şi-a atins scopul: şi Kielmannsegg este ofiţer solid instalat în noul Wehrmacht

Recent, la Bonn a fost înfiinţat un organ nou: „Comitetul de experţi pentru stabilirea celei mai corespunzătoare organizaţii militare în Republica Federală". Denumirea acestui comitet desemnează funcţiunea, iar numele membrilor sînt caracteristice pentru scopurile activităţii lor. Oriunde s-a mai putut găsi un expert nazist a fost cooptat în comitet ca nu cumva — dragă doamne — să se strecoare vreo eroare în activitatea febrilă de reînfiinţare a armatei fasciste. Iată-l de pildă, pe Franz Halder, fostul şef de stat major al lui Hitler. El a fost acela care a proclamat agresiunea împotriva Poloniei şi Uniunii Sovietice drept o „necesitate militară". El este de asemenea autorul faimosului „ordin" (Kommisarbefehl), potrivit căruia toţi ofiţerii sovietici luaţi prizonieri să fie împuşcaţi. Incă din anul 1951, într-un interviu acordat ziarului „New York Herald Tribune" Halder a declarat că Germania occidentală va trebui să adune pe toţi luptătorii „vechi" împotriva Rusiei şi să-i pregătească pentru momentul cînd situaţia va deveni serioasă Se înţelege ce vrea „onorabilul" Halder să spună prin „situaţie serioasă".

De menţionat este şi mareşalul von Mannstein, fostul comandant suprem al grupului de armate din sud, arhicunoscut ca prigonitor sadic al evreilor şi călău al populaţiei din teritoriile ocupate.

Incă unul din lista acestor înveteraţi militarişti. Este vorba de generalul Stapf. Trecutul lui nu lasă nici urmă de îndoială asupra loialităţii sale faţă de fascism. Şi-a început cariera cu reprimarea republicii germane de după primul război mondial. După cel de al doilea război mondial, Stapf s-a făcut cunoscut ca fondator al unei „asociaţii pentru ajutorarea foştilor militari de carieră ai Wehrmachtului". Faptul că Stapf, din nebăgare de seamă, a spus odată adevărul că „democraţia încetează la porţile cazărmii" l-a supărat pe ministrul de război Blank. Aceasta cu atît mai mult cu cît Stapf mai trăncănise despre „cetăţeanul în uniformă". Pe soldat — s-a gîndit domnul Blank — nu-l poţi induce atît de uşor în eroare ca pe ofiţer, căci un cuvînt spus mai pe şleau poate da peste cap o predică, oricît ar fi ea de răsunătoare.

„Din ruine creşte răzbunarea" şi „moare tînăr acela pe care îl iubesc zeii" — iată ce se spune în „Calendarul soldatului german 1956" care a apărut la München. Cu lozinci de felul acesta se pot desfăta feldwebelii, tineretul german preferă însă viaţa.

Recent, susnumitul general von Mannstein a luat cuvîntul la o adunare soldăţească care a avut loc în parcul Hindenburg din Colonia. „Nu ne este dat nouă muritorilor, să cunoaştem căile domnului, dar amintirea, jertfa celor căzuţi ne impune apărarea poporului, libertăţii, credinţii şi în general a culturii apusene. Acest angajament trebuie să-l transmitem generaţiei viitoare" striga el, ridicînd mîinile spre cer. Dar în clipa aceea a trecut o manifestaţie tăcută a unor studenţi ducînd în capul coloanei o spînzurătoare neagră. A înţeles oare Mannstein şi toţi cei de teapa lui sensul acestei demonstraţii?

DIETER MÜLLER

„Scînteia tineretului"
Pag. 4-a 25 iulie 1956

Comentariul la un FAPT

CUI PRODEST?

Cui prodest?

Cui îi foloseşte?

Aşa se va întreba orice străin neavertizat care va sosi într-una din zilele acestea la Washington, New York sau într-un alt mare oraş din S.U.A., în insulele Havai, Porto Rico sau chiar în unele regiuni ale Canadei.

...Sute de sirene urlă lugubru, maşinile aleargă nebuneşte pe străzi, trenuri cu „evacuaţi" se îndreaptă către alte meleaguri, oameni înspăimîntaţi se aruncă în adăposturi. Ce s-a întîmplat? A început războiul? Bombardament? Cerul doar e senin. Nu se văd pe el nici nori, nici avioane. Iar în ce priveşte războiul, nici chiar cei mai „bine informaţi" gazetari, care anunţau cu „precizie" încă de acum cinci ani că peste trei zile şi patru ore ruşii atacă America, nici chiar aceşti gazetari n-au anunţat acest lucru.

Comunicate publicate în presă anunţă însă cu seriozitate că în New York au căzut, nici mai mult nici mai puţin, de cît cinci bombe cu hidrogen care au ucis 4.372.939 persoane şi au rănit alte 1.700.000. In regiunea New York—New Jersey — adaugă comunicatul — din cei 8 milioane de locuitori ai ei, doar 1.524.000 au rămas neatinşi în cursul atacului (deşi, oricine ştie, ceilalţi 6 milioane şi jumătate de locuitori ai regiunii sînt — slavă domnului! — vii şi nevătămaţi la această oră).

Ce se petrece totuşi acolo?

Nimic altceva decît o „operaţie de alarmă", organizată în cadrul cursului de apărare civilă antiaeriană şi care durează timp de 6 zile, începînd din 20 iulie.

Eh, un fleac, o joacă! — vor zice unii.

O joacă? Poate. Dar e un joc periculos. La această „joacă" sînt mobilizate în modul cel mai serios forţele armate şi autorităţile din 75 de regiuni ale S.U.A. Şi tot foarte serios cei zece mii de funcţionari ai instituţiilor guvernamentale din Washington. îşi lasă treburile şi pleacă să „se evacueze" în diferite centre „secrete" situate la 50 pînă la 350 mile de capitala S.U.A.

Toate acestea se fac cu un scop. Este clar pentru oricine că slăbirea încordării internaţionale şi cursa înarmărilor nu fac casă bună laolaltă. Americanul de rînd s-a săturat şi el de isteria războinică. Această apatie faţă de cavalcada „războiului rece" — au hotărît îngrijoraţi însufleţitorii acestui război — trebuie înlăturată. altfel...

Şi atunci s-au pus în funcţiune cele mai mari operaţii de apărare antiaeriană din cîte a cunoscut S.U.A. vreodată. Ce să-i faci, sovieticii — o vede ori cine — n-au de gînd să atace pe nimeni. Ba mai mult, acţionînd în mod constructiv în favoarea climatului de destindere, ei sînt de acord cu noile propuneri occidentale privind reducerea efectivului forţelor armate a marilor puteri şi sînt de părere că ar fi bine să se pună capăt experienţelor cu armele atomice

Sînt însă foarte mulţi acei americani care nu se prea amuză cu astfel de „jocuri" Mulţi au hotărît să nu se conformeze ordinului şi au organizat manifestaţii de stradă tocmai cînd „atacul aerian" era „în toi". Oameni de diferite credinţe religioase şi politice au ieşit cu placarte cerînd încetarea jocului de-a moartea.

„America, tu o duci mai bine decît continentul nostru..." — spunea cîndva Goethe, referindu-se la lupta pentru libertate şi independenţă a poporului american. Dacă te-ar revedea astăzi, America, şi-ar schimba părerea bătrînul tău admirator din Weimar...

Cui prodest?...

DAN LAZARESCU